

தொலைவில்

வாசுதேவன்

ஈழத்தின் வடபகுதித் தீவொன்றில் உள்ள வேலணை எனும் கிராமத்தில் 1962இல் பிறந்தார். 1984இலிருந்து பிரான்சில் வசித்துவரும் இவர் அங்கு கணினித் துறையில் பட்டப்படிப்பை நிறைவு செய்தார். தற்போது நீதித்துறை மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கடமையாற்றுகிறார். இது இவரது முதல் கவிதைத் தொகுப்பு.

மனைவி: மரி-ஆந்த்ரே. குழந்தைகள்: ஆதவன், வேலன்.

மின்னஞ்சல்: vasu@laposte.net

வாசுதேவன்

தொலைவில்

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

விலை 60 ரூபாய்

தொலைவில் • கவிதைகள் • ஆசிரியர்: வாசுதேவன் • © வாசுதேவன் •
முதல் பதிப்பு: ஏப்ரல் 2006 • வெளியீடு: காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669
கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629 001 • தொலைபேசி: 91-4652-278525 •
தொலைநகல்: 91-4652 -231160 • மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@
sancharnet.in • அச்சுக்கோப்பு: சுதர்சன் கம்ப்யூட்டர்ஸ் • அட்டை
வடிவமைப்பு: தி. முரளி • அட்டை அச்சாக்கம்: பிரிண்ட் ஸ்பெஷாலிட்டீஸ்,
சென்னை 600 014 • அச்சாக்கம்: மணி ஆஃப்ஸெட், சென்னை 600 005

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு: 158

tolaivil • Poems • Author: vaasuTeevan • © K.Vasudevan • Language:
Tamil • First Edition: April 2006 • Size: Demy 1 x 8 • Paper: 18.6 kg
maplitho • Pages: 104 • Copies: 550+50 • Published by Kalachu-
vadu Pathippagam, 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001, India • Phone:
91-4652 - 278525 • Fax: 91-4652 - 231160 • e-mail: kalachuvadu@
sancharnet.in • Typesetting: Sudarsan Computers • Cover Design:
T. Murali • Wrapper Printed at Print Specialities, Chennai 600 014 •
Printed at Mani Offset, Chennai 600 005 • Price Rs. 60

Selling Rights: Sudarsan Book Processors and Distributors, 669 K.P.
Road, Nagercoil 629 001, Phone: 91-4652 - 278525, Fax: 91-4652 -
231160, E-mail: sbpd669@gmail.com

ISBN 81 - 89359 - 30 - 4

04/2006/S.No.158, kcp 219, 18.6 (1) 600

இது
கலைச்செல்வனுக்கு

முன்னுரை

1991இல் பிரான்ஸ் வந்தடைந்த நான் பாரிசின் கலை இலக்கியச் சூழலில் பங்கெடுத்த வேளையில்தான் வாசுதேவனின் எழுத்துக்களுடனான பரிச்சயம் கிடைத்தது. தொடக்கத்தில் சிறுகதை, மொழிபெயர்ப்பு, கட்டுரை என்பவையே அவரது எழுத்துக்களாகப் படிக்கக் கிடைத்தன. அப்போதே அவரது படைப்பு மொழியின் வீச்சு ஆச்சரியத்தை அளித்தது. பாரிசில் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த ஒரு காலாண்டு சஞ்சிகையில் வாசுதேவனால் எழுதப்பட்ட போர்த்துகேயக் கவிஞன் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரையைப் படித்து வியந்தது இன்றைக்கும் ஞாபகம் இருக்கின்றது. மிகப் பிந்திய காலத்திலேயே அவர் கவிதையைக் கையிலெடுத்தார். அக்கவிதைகளே 'தொலைவில்' என்னும் தொகுப்பாகத் தற்போது நமது கைகளில் உள்ளது.

நன்றி

இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளில் பலவற்றைப் பிரசுரித்த சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள், இணைய தளங்கள் போன்றவற்றிற்கும் தொகுப்பிற்கு முன்னுரை வழங்கிய திரு. கி.பி. அரவிந்தன் அவர்களுக்கும் தரமான ஆலோசனைகளை வழங்கி, எழுத்துப்பிழைகளையும் திருத்தி உதவிய திரு. ராஜமார்த்தாண்டன் அவர்களுக்கும் இதனை வெளியிடும் காலச்சுவடு பதிப்பகத்திற்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

தமிழ் இலக்கியம் என்பதானது தமிழக இலக்கியம், ஈழத்து இலக்கியம், மலேசிய இலக்கியம், புலம்பெயர் இலக்கியம் எனப் பல கிளைகளுடன் விரிந்து நிற்பதை நாம் அறிவோம். ஈழத்து இலக்கியமானது போர் இலக்கியமாகவும் வளர்ச்சி கண்டு சமூக அசைவிற்கேற்ப வளர்ந்து செல்கின்றது. அது இன்னமும் பரவலான வாசிப்புக்குச் சென்றடையவில்லை. புலம்பெயர் இலக்கியம் ஈழத்து இலக்கிய நீட்சியாக அல்லது போர் இலக்கியச் சாயலாகவே காணப்படுகின்றது. இது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். ஏனெனில் இலங்கைத் தீவின் போர் அரசியலே புலம்பெயர் வாழ்வின் இயங்கு சக்தியாக

இருக்கின்றது. அதனால்தான் போலும் புலம்பெயர் இலக்கியப் புனைவிற்கான வடிவத்திலும் ஈழத்தைப் போல் கவிதையே முதன்மையாக உள்ளது. கதை, நாவல், நாடகம் என்பதெல்லாம் கவிதைக்குப் பின்னால்தான் நிற்கின்றன.

இப்படிச் சில கவிதை முதன்மை பெறுவதற்குப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றில் புதுக்கவிதை எழுதுவதற்கு எழுத்துப் பயிற்சியும் கவிதைச் சிந்தனையும் இருந்தால் போதுமானது என்பதும், மரபான வாழ்க்கை நிலையில் இருந்து மாறுபட்டு புதிய வாழ்வு நெறிகளுக்குள் தள்ளப்படும்போது ஏற்படும் உணர்வுகளையும் நவீனத்துவப் பண்புகளையும் வெளிப்படுத்த இவ்விலக்கிய வடிவம் இலகுவானதாய் அமைகின்றது என்பதும் முக்கியமானவை. அவ்வகையில் புலம்பெயர் வாழ்வின் புதிய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த புதுக்கவிதை வடிவம் உதவுகின்றது. ஆயினும் அது கலையாக உருப்பெற வேண்டுமானால் சொல்லல் முறை, பார்வை வீச்சு, உணர்வுத்திறன் என்பவையும் இணைய வேண்டும். அப்போதுதான் அவை கவிதையாக வெற்றி பெறுகின்றன என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

ஈழத்து நவீன தமிழ்க் கவிதை 1940களில் து. உருத்திரமூர்த்தி என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட 'மஹாகவி'யுடன் தொடங்குவதாக ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவர். படிப்படியாக வளர்ச்சியுற்ற ஈழத்தமிழ்க் கவிதையின் உள்ளடக்கமும் வெளிப்பாட்டு மொழியும் 1970களிற்குப் பின்னர் மாற்றம் பெறத் தொடங்கியது. இலங்கைத் தீவின் அரசியல் நெருக்கடி தீவிரம் பெற்றதும், அவ்வரசியல் நெருக்கடி ஆயுதப் போராட்டமாக வளர்ச்சி பெற்றதும், இதற்கு உந்து சக்தியாக விளங்கியது. அதனால் தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் தனித்துவமான கவிதைப் போக்காக ஈழத் தமிழ்க் கவிதை அடையாளங் காணப்பட்டது.

1980களின் பின்னர் உள்ளும் புறமுமாய் புலம்பெயர்வும் அலைதலும் தீவிரமடைந்ததும் அது ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையை இன்னொரு பரிமாணத்திற்கு இட்டுச் சென்றது. அது உள்ளீட்டிலும், வெளிப்பாட்டிலும் மாற்றத்தைக் கோரி நின்றது. நோர்வேயில் இருந்து சுவடுகள் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்ட 'துருவச் சுவடுகள்' என்னும் கவிதைத் தொகுப்பில் இம்மாற்றத்தின் சுவடுகளை அவதானிக்கலாம். இம்மாற்றத்தின்

உச்சவெளிப்பாடாகவே வாசுதேவனின் 'தொலைவில்' என்னும் இக்கவிதைத் தொகுப்பை நான் கவனத்தில் கொள்கிறேன்.

அலைதல் என்பது வேர்கள் அறுபடுவதிலிருந்து தொடங்குகின்றது. அதாவது ஊர்களிலிருந்து பெயர்தல், பெயர்க்கப்படுதல், துறத்தல், துரத்தப்படுதல் என்றெல்லாம் அதனைக் கொள்ளலாம். இதனை மொழிபெயர் தேயம் என்கிறது பழந்தமிழ் இலக்கியம். மண்ணிலிருந்து வேர்கள் பிடுங்கப்பட்டதன் பின்னர் அலைதலின் தூரம் இரண்டு மைல்களுக்கு அப்பாலும் இருக்கலாம், இரண்டாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலும் இருக்கலாம். ஆனால் மிஞ்சுவதென்னவோ வலிதான். வதைதான். அடையாளச் சிதறல்தான். அது ஆண்டுகள் கடந்தாலும் தலைமுறைகள் கடந்தாலும் ஆறிவிடாத ஒன்றென்பதற்குச் சாட்சியங்கள் ஆயிரமுண்டு. நீரின்றி வேர் பாவாது என்பது போல் ஊரிழந்தாருக்கும் வேர்கள் வெறும் பிம்பங்கள்தான். ஆழ்மனப் படிவுகளாகும் தொன்மங்கள்தான். இப்படிச் சூம்பிப்போன, உறைந்து போன வேர்களுடன் முகமழிந்த சமூகங்கள் உலகெங்கும் அலைகின்றன. நாங்கள் வாழும் தேசங்கள் தோறும் அவர்களைச் சந்திக்கவும் பழகவும் முடிகின்றது. அவர்களில் பல சமூகத்தினர் தங்களுக்கான வெளிப்பாட்டு மொழியைக் கண்டடைந்திருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஈழத் தமிழராகிய எங்களுக்குமே அலைதல் வாய்த்திருக்கின்றது. அது ஆயிரமாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் எனவும் விரிந்திருக்கின்றது. இப்படிப் புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத் தமிழர்களிடமும் கலை இலக்கியம் வெளிப்பாடு கண்டிருக்கின்றது. அவை சஞ்சிகைகளாகத் தொடங்கி நூல்களாக வளர்ந்து மேலும் ஒலி ஒளி ஊடகங்களாகவும், இணையதளங்களாகவும் விரிந்து நிற்கின்றன. அது காலநூற்றாண்டு காலப் பின்னணியையும் கொண்டுள்ளது. ஆனால் அவர்தம் அலைதலின் வெளிப்பாட்டு மொழியை, படைப்பு மொழியைக் கண்டடைந்தார்களா என்பதே இப்போது எழும் கேள்வி. வாசுதேவனின் 'தொலைவில்' தொகுப்பினைப் படிக்கும் போது நீங்கள் அதற்கான பதிலைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

இந்த அலைதலின் வெளிப்பாட்டு மொழி அல்லது புலம்பெயர் வாழ்வின் வெளிப்பாட்டு மொழி எவ்வா

றானதாக இருக்கும். நீங்கள் பொப்மார்லியின் இசையை, பாடலைக் கேட்டிருக்கக் கூடும். ஜமேக்காவில் இருந்து மேற்கிளம்பி உலகெங்கும் வியாபித்த அந்த ரேகே இசையைக் கேட்டிருந்தால் அல்லது அந்தலூசி வழியாக அரங்குகளை ஆக்கிரமித்திருக்கும் பிளமின்கோ கலைஞர்களை, அவர்தம் ஆடலின் தாளக்கட்டைக் கேட்டிருந்தால், இந்த அலைதலின் மொழியை அடையாளம் கண்டிருக்க முடியுமென நான் நம்புகிறேன். ரேகேயும் பிளமின்கோவும் அலைதலின் மொழிக்கு அசலான சாட்சியங்கள். அலைதலின் வலியை ஆற்றுப்படுத்துவதற்கு, இவ்வகைக் கலை இலக்கியத்தைத் தவிர்த்து வேறெதுவும் இருக்க முடியுமா?

இப் பின்னணியில்தான் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு கவனத்திற்குரியதாய் மாறுகின்றது. புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கான படைப்பு மொழியை அல்லது அலையும் வாழ்வுக்கான படைப்பு மொழியை இக்கவிதைத் தொகுப்பு அழுத்தமாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றது என்றே கருதுகின்றேன்.

அதாவது தாயகத்திற்கு அப்பால் எழும் படைப்பு மொழியின் வீச்சை, சொல்லாட்சியை, சிந்தனா முறைமையை இத்தொகுப்பில் கண்டு வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. கவிஞர் தனது அனுபவ வீச்சையும், சிந்தனை வீச்சையும் உணர்வோட்டத்துடன் புதுக்கவிதை என்னும் புனைவு வடிவத்துள் இயங்கச் செய்யும் தர்க்க முறைமையும் சிறப்பானதொன்றாகும்.

கவிஞனுக்குத் தத்துவப் பரிச்சயம் இருப்பதனால் தர்க்கமும் அவர் கவிதைகளில் இயல்பாக அமைகின்றது. தனது பதினேழு வயதில் ஊரை விட்டும், இருபத்தியிரண்டு வயதில் நாட்டை விட்டும், புறப்படும் கவிஞன் தன் அலைதலுக்கூடான வாழ்வனுபவங்களை ஒரு தேர்ந்தெடுத்த மொழியூடாக வெளிப்படுத்துகிறான். இந்த மொழி பிரெஞ்சு இலக்கியச் செழுமையைக் கவிஞன் உள்வாங்கியதன் ஊடாக உருப்பெற்றிருக்க வேண்டும்.

கவிஞனால், பட்டுப்போன தென்னையில் புழுக்களைத் தேடும் மரங்கொத்தியுடனும் வண்ணான் குளத்து வாற்பேத்தைகளுடனும் உரையாடவும் முடிகின்றது. பனை மரத்தின் காய்ந்து போன பழுப்போலை

உராய்ந்தெழுப்பும் இசையைக் கேட்கவும் முடிகின்றது. 'எவ்விடம் எவ்விடம் புளியடி புளியடி' எனக் கூவி விளையாடவும் முடிகின்றது. அதே வேளையில் நீரின் தோற்றம் பற்றிய அறிவியலையும் நானோ, பிக்கோ செக்கண்டுகளாகக் காலத்தைப் பிரிக்கும் கணங்களையும் கவிதைகளாகப் புனையவும் முடிகின்றது. தத்துவ விசாரணையையும் வாழ்தலின் நியாயங்களையும் அருகருகே வைத்துக் கேள்வியாக்கவும் முடிகின்றது. இவையெல்லாம் ஏனைய புலம்பெயர்ந்தோர் படைப்புகளில் அருந்தலாகவே வெளிப்பட்டுள்ளன. வாசுதேவனின் கவிதைகளில் இவ்வம்சங்களே முதன்மை பெறுகின்றன. அவ்வகையில் தாயகங்களுக்கு அப்பால் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு சமூக மனிதனின் ஆன்மாவை, அவனது தொனியை இக்கவிதைகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன என்றால் மிகையில்லை.

'தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இரண்டாவது தடவை யாக உள்மனப் போராட்டங்களை இலக்கியமாக்கும் ஒரு முயற்சி வளர்கின்றது. முதலாவது தடவை பக்தி இலக்கிய வளர்ச்சியின் இரண்டாம் கட்டத்தில் (நம்மாழ்வார், மாணிக்கவாசகர் மட்டத்தில்) நடைபெற்றது' எனப் புலம்பெயர் இலக்கியத்தைப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் 1992இல் அடையாளம் காட்டியிருந்தார். அதன் வளர்ந்துவிட்ட ஒரு நிலையையே இத்தொகுப்பு வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. இந்தத் தொகுப்பின் பெரும் பாலான கவிதைகள் உள்மன விசாரணைகளாகவே அமைந்திருப்பதைப் பரக்கக் காணலாம். அவற்றில் 'மனமென்னும் மரங்கொத்தி', 'கொடூரம்', 'அவ்வாறுரைத்தான் ஸரத்தூஸ்தரா', 'மூன்றாவது துளை', 'ஆதியிலே தனிமை இருந்தது' ஆகியவற்றைச் சிறப்புறக் குறிப்பிடலாம். 'அவ்வாறுரைத்தான் ஸரத்தூஸ்தரா' என்னும் நீள் கவிதைக்கு மட்டுமே தனியாக விரிவான ஒரு ஆய்வுரை எழுதலாம். பிரெஞ்சு மொழி வழியாக உலக இலக்கியங்களுடனும், படைப்பு ஆளுமைகளுடனும் கவிஞருக்குள்ள பரிச்சயம் இத்தொகுப்பு முழுவதும் விரவிக்கிடக்கின்றது. 'கோடோ வரும் வரையும்', 'பலஸ்தீனப் பாதை' ஆகிய கவிதைகளை இதற்கு உதாரணமாகச் சுட்டலாம். அதிலும் 'கோடோ வரும் வரையும்' கவிதையைப் புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கான மொழி அல்லது அலையும் வாழ்வுக்கான மொழியின் சிறந்த வெளிப்பாடெனக் கொள்ளலாம். அவற்றின் உதாரணங்

களுக்காக நீங்கள் உள்ளே படிக்கப்போகும் கவிதைகளின் வரிகளைப் பிடுங்கி வந்து இங்கே பரவி விடுவதை நான் தவிர்க்கவே விரும்புகிறேன்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள 'ஆதியிலே தனிமையிருந்து' என்னும் கவிதை ஈழத்தின் முக்கியப் படைப்பாளியான மு. தளையசிங்கம் அவர்களுடனான சிந்தனை உறவுப் பரிமாற்றம் பற்றிப் பேசும் முக்கியக் கவிதை. இதில் மூன்று இடங்களில் 'வெள்ளிக்கிழமை' பற்றிய சொற் குறிப்புகள் இடம்பெறுகின்றன. இந்த வெள்ளிக்கிழமை பற்றிய புரிதல் இருக்கும்போதுதான் இக்கவிதையின் ஆழஅகலத்தை, அனுபவத்தை வாசகர் பெறமுடியும். 'றொபின்சன் குருசோ' என்னும் நாவல், கடற்பயண விபத்தால் ஆளரவமற்ற தீவில் ஒதுங்கும் மனிதன் பற்றிய கதை. அதில் நரமாமிச உண்ணிகளிடமிருந்து மீட்கப் படுபவனுக்கு றொபின்சன் குருசோவால் வழங்கப்படும் பெயர்தான் வெள்ளிக்கிழமை. இது போதும் என்றே கருதுகின்றேன்.

இத்தொகுப்பின் ஆசிரியர் கவிஞராக மட்டுமல்லாது சிறுகதையாளராக, கட்டுரையாளராக, மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் விளங்குகிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதிலும் குறிப்பாக பிரான்சுக்குப் புலம்பெயர்ந்த முதல் தலைமுறையைச் சேர்ந்தோரில் இருமொழிப் புலமை மிக்க ஒரு சிலரில் (பிரெஞ்சு - தமிழ்) இவரும் ஒருவர். இவருடைய மொழிபெயர்ப்பில் பிரெஞ்சுப் படைப்பாளி னும் அவர்தம் படைப்புகளும் இங்குள்ள சஞ்சிகைகளின் பக்கங்களில் நிறைந்து கிடக்கின்றன. நீதிமன்ற உத்தரவு பெற்ற மொழிபெயர்ப்பாளராக விளங்கும் இவர் புலம் பெயர்ந்த காலமுதலே எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டு வருகின்றார். 'புகலிடப் புத்தகம்' என்னும் இணைய தளத்தை நடாத்தி வந்ததுடன் பாரிஸ் அகிலன் என்னும் புனைபெயரில் கவிதைகளையும் எழுதி வந்தார். பாரிசின் கலை இலக்கியச் செயல்பாட்டிற்கு உதவேகம் அளிப்பவர் களில் ஒருவராக இருக்கின்றார் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

1984ஆம் ஆண்டில் தாயகத்திலிருந்து புறப்படுதலைத் தனது மரணமாகவும், பிரான்சுக்கு வந்து சேருதலைத் தனது இரண்டாவது பிறப்பாகவும் கருதும் கவிஞர் வாசுதேவன் 2002ஆம் ஆண்டிலிருந்தே கவிதையில் தனது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தினார். அதிலவர்

வெற்றியும் பெற்றிருக்கின்றார். அதே வேளையில் அலை தலுக்கான, புலம்பெயர் வாழ்விற்கான மொழியையும் கண்டடைந்திருக்கிறார்.

இருப்புகளின் இரைச்சலுள்ள சந்தியிலே
நீயும் நானும் இருப்பது கண்டு பிரமிப்பதற்கு
இன்னமும் மிஞ்சியிருப்பது
ஒரு மில்லி செக்கண்ட் மட்டுமே.

அன்பன்
கி.பி. அரவிந்தன்

கவிதைகள்

எவ்விடம்? எவ்விடம்?	21
மூன்றாவது துளை	22
யாதும் ஊரல்ல யாவரும் கேளிர்	24
தொலைவில்	25
உயிர்நிழல்	28
‘டேபிள் ரெனிஸ்’	30
கோடோ வரும் வரையும்	31
மனமெனும் மரங்கொத்தி	33
தத்துவத்தின் தோல்வி அல்லது தோல்வியின் தத்துவம்	34
இசைமூலம்	36
கற்றதை (அ)கற்றலில்	38
பூனை ஞாபகங்கள்	40
வெள்ளத்தில் . . .	42
கொடூரம்	44

பிரிந்து போன ஆடுகள்	46
அரிசிப் போராட்டம்	47
பலஸ்தீனப் பாதை	49
மேடை	51
ஆதியிலே தனிமையிருந்தது	53
துளிக்குள் ஒரு தியானவெளி	56
அவ்வாறுரைத்தான் ஸரத்தூஸ்த்ரா	59
அபத்தங்கள்	66
அறிவுப் புற்றுநோய்	68
யார் நீ?	70
அவ்வளவேதான் 'நான்'	72
பொய் கூறி வீழும் பூ	74
துணையற்ற பயணங்கள்	75
கனவுகளைத் தேடி	77
மீளவரல்	78
ஓவியம்	81
காண வல்லாயோ?	82
தீதோ நீ, சொல் தீயே?	83
நாளையின் நேற்றைநாள்	85
தரகர்கள் வேண்டாத என் கடவுள்கள்	87
இல்லாமலிருத்தல்	89

இலக்கியம்	91
ஓத்த கருத்து	92
எல்லாமே தயாராகிவிட்டது	93
வேரெரிப்பு	95
உலகம் உனக்காக	96
கஞ்சாவிற்குப்பின்	98
இறுதிப் பதில்	100
கறுப்புப் பெட்டிகள் பற்றி	101
போய்வருகிறேன்	102

எவ்விடம்? எவ்விடம்?

எவ்விடம் எவ்விடம்?
புளியடி புளியடி.

எவ்விடம் எவ்விடம்?
புளியடி புளியடி.

எவ்விடம் போகிலும்
போக்கிடம் நமக்கினிப்
புளியடி புளியடி.

கண்மூடிக் கொண்டே நாம்
கையிருந்த மண்ணிழந்தோம்
எவ்விடம் போகிலும்
போக்கிடம் நமக்கினிப்
புளியடி புளியடி.

திசைகளையிழந்த நாம்
திரும்புவோம் என்பதும்
புளியடி புளியடி.

திக்கெலாம் பரந்து
தொலைவதைத் தவிர
காண்பமோ நம்மை நாம்
புளியடி புளியடி.

புலம்பெயர் இருளில்
தடமிழந்திழந்து
தவிப்பதுவன்றி
கண்மூடி எங்கோ
கைவிட்ட மண்ணைக்
கண்டடையோமினிப்
புளியடி புளியடி.

19.02.2005

மூன்றாவது துளை

பலமில்லியன் கணக்கில்
ஆயிரக்கணக்கான நெடுஞ்சாலைகளில்
மோட்டார் வாகனங்கள்
ஊர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

எங்கெங்கோவிருந்தெல்லாம்
பேருந்துகள் புறப்பட்டு
எங்கெங்கோவெல்லாம்
போய்க்கொண்டேயிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு நகரத்திலிருந்தும்
ஆகக்குறைந்தது ஒரு புகையிரதமாவது
ஒவ்வொரு கணமும்
பயணப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது.

முகிலைக் கிழித்து வாளை உரசும்
விமானங்கள் திசையெங்கும்
பறந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

பயணங்கள் பயணித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன.
வீட்டுக்கென்னை அழைத்துச் செல்லாத
வெறும் பயணங்கள்தான் இவையனைத்தும்.

வாழ்க்கைப் பேரங்காடியில்
அனைத்தையும் வாங்குவதற்காய்
அனைத்தையும் விற்று
ஆதாயம் ஏதுமின்றியே சந்தை முடிந்த பின்
என்னுயிர் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை மாலைப்பொழுதில்
வீடு போகக் காத்திருக்கிறது.

எங்கு சென்று விட்டபோதிலும்
மேலும் எங்காவது செல்லவேண்டும்
எனும் ஒரு சலிப்பற்ற விருப்புடன்
ஏதாவது ஒரு புகையிரதம் வரும் வரையும்
ஏதோ ஒரு நிலையத்தில்
என் உயிர் வீடு செல்லும் பயணத்தை
எதிர்பார்த்துக் காத்து நிற்கிறது.

சென்றடைய முடியாதென்றாகிவிட்ட
வீட்டைச் சென்றடையும் வரையும்
என் உயிர் தன் விரலிடுக்கில் மரணத்தை மூட்டிப்
புகைத்துப் போதையுற்று குளிர் மண்டிய
ஒரு புகையிரத நிலையத்தில் காத்துக்கிடக்கிறது.

இதுவரையும் வராததால்
இறுதியில் வரவேண்டியது இனி எப்போ வந்தாலும்
தாமதமாகியே வரும் என்பதும் உறுதியாகிவிட்டது.

பானையில் மூன்றாவது துளையிடுவது
மாத்திரம் இன்னமும் பாக்கியாயிருக்கிறது.

04.02.2005

✽

யாதும் ஊரல்ல யாவரும் கேளிர்

ஊரின்றி ஒதுக்கப்பட்டவர்கள்
ஊரை விட்டுத் தப்பிப் போனவர்கள்
தன்னூர் இன்றி வேறுர் போனவர்கள்
அனைவருமாகக் கூடி
அடைக்கலம் புகுந்த ஊரில் நின்று
ஆரப்பரித்தார்கள்.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’
என ஆனந்த கோசம் எழுப்பினார்கள்.

ஊர்களெல்லாம் உள்ளூர நகைத்துக்கொண்டன.
ஊரற்றவர்கள் எம்முரைத்
தம்முராக்கத் தாராள வேடம்
போடுகின்றனர் என உள்ளூர்க்காரர்கள்
தங்களுக்குள் கண்ணைச் சிமிட்டிக்
கூறிக்கொண்டார்கள்.

ஊரற்றவர்கள் நாணிக்கொண்டனர்.

ஊரற்றவர்களே,
எவ்வூரும் உங்களுரல்ல
நீங்கள் ஊரற்றவர்கள்
அவ்வளவுதான்.

உங்களுக்கென ஊரிருந்தால்
மட்டும் உரையுங்கள்
யாதும் ஊரென்றும்.
யாவரும் கேளிரென்றும்.

இல்லாதோர் தாம் வள்ளல்களென்றால்
உள்ளோர்தாம் நகைப்பரன்றோ.

10.07.2005

தொலைவில்

வாழ்வுக்குள் ஒரு போதுமே
அகப்படாதது போலான
தொலைவில் தொலைந்த யதார்த்தமொன்று
சத்தமேதுமின்றித் தனிமையில்
உடைந்து நொறுங்கியபின்
தாழ்ந்துபோனவை போக
மிகுதிகள் மிதப்பதுபோல்

பட்டுப்போன மரத்தைவிட்டுப்
பறவைகள் அகன்றபின்
விறகாக வீழ்ப்போகும்
கிளைகளின் இடுக்குகளில்
இறுதி நாட்களைக் காத்து
இன்னமும் எஞ்சியிருக்கும்
ஏகாந்தக் கூடுகளைப்போல்

சடைத்த இரண்டு வேப்பமரங்கள்
கூனிய நான்கு பூவரச மரங்கள்
உவர்நீர் ஊறும் ஒரு கிணறு
கிணற்றுக்கரை வேங்கை மரம்
எப்போதும் உலர்ந்து காய்ந்தே
கிடக்கும் ஒரு முற்றம்
கதியால்கள் பட்டுப்போன ஒரு வேலி
காணும் நேரமெல்லாம் மலர்ந்திருக்கும்
கடதாசிப்பூச்செடி என்பவை

எண்ணற்ற பிரயத்தனங்களின்பின்னும்
பயணப்பொதியிலிருந்து இன்னமும்
அகற்றப்படாதிருக்கின்றன.

கடந்து வந்த நகரங்களையும்
கிராமங்களையும்கூடக் காவிக்கொண்டு
ஆழங்களின் அலைவுகளை
ஸ்பரிசித்துக்கொண்டே
சலனமற்ற மேற்பரப்புகளில்
பயணம் தொடர்கிறது.

சந்திக்கும் மனிதர்கள் எல்லோருமே
எண்ணிக்கையற்ற தெருக்கள் சந்திக்கும் சந்திகளாக
அவர்களிடமிருந்து ஒரு பாதையைத்
தேர்வதும் பயணிப்பதுமாய்

ஒரு சந்தியிலிருந்து இன்னொரு சந்திக்கு
ஒற்றையடிப்பாதைகளினூடு
பைத்தியமாக பரதேசியாக
வேரில்லா வெறுமை அணிந்து
அழுவதற்கான காரணங்களில்
ஆகக்குறைந்தது ஒன்றேனும்
இல்லையென்றாகாதா எனும் ஏக்கம் சுமந்து
இல்லையென்றாகி விடுவதும்
தொலைந்து விடுவதுமாக
மேலும் மேலும் தொலைவிற்குச் செல்லலும்
தொலைந்து செல்லலுமாக

கருவிலிருந்தபோது கற்பிக்கப்பட்ட
ஆதிச்சோகத்தை உயிரிலிருந்து
பிடுங்கமுடியாத தோல்வியில்
வெறியில் சினத்தின் உக்கிரத்தில்
மனிதமெனும் சாபத்துள் வீழ்ந்த
நொண்டித்தனத்தை மட்டும் நொந்தபடி

தகரக்கூரையில் பொழியவிருக்கும்
ஒரு பெருமழையைப் பார்த்து
இதுவரையும் கொள்ளாத என்
தூக்கங்கள் காத்திருக்கின்றன.

வீட்டுப்பாடத்தை நிறைவு
செய்யாமலேயே பாடசாலைக்குச்
செல்லும் சிறுவனின் மனோநிலையில்
எட்டமுடியாத தொலைவை நோக்கி
நொண்டி நொண்டி
விரைந்து கொண்டிருக்கிறது
மொழியின் பெருவெளியில்
தோல்வி கண்ட பிரக்ஞை.

எந்த வயல்களுக்கும்
சொந்தமில்லாமல்
வரப்புகளில் மட்டும்
கால்கள் தடுமாறித் தடுமாறி
நிரந்தரமற்ற எல்லைகளில்
அலைவதும் தொலைவதும்
மீண்டும் மீண்டும்
தொலைவை யாசிப்பதுமாய்

இருள்படமுன் வீடுசெல்லும்
எண்ணம் இழக்கப்படாமலே
தொடர்கிறது தொலைதூரப் பயணம்.

✽

உயிர்நிழல்

இன்னமும் நம்பாமலிருப்பவர்களுக்கு
நீ புகையாய்ப் போனதைக் கண்டதைச்
சாட்சியாகக் கூறும் கடமையை
என்னிடம் விட்டுச் சென்றாய்?

பனிப்பஞ்சு வீழ்கையில்
வரப்போகும் வசந்தத்தையும்
மாலைப்பொழுதுகளில்
புனித மாட்டின் நீரோடைக்கரைகளில்
உன்னுடன் ஆற்றவிருக்கும்
விவாதங்களையும் எண்ணியவாறுதான்
நான் அந்தக் காலையைக் கழித்தேன்.

பின்னர் செய்தி வந்தது.

வரப்போகும் கோடைகாலங்களில்
செய்ந் நதியின் மெல்லலைகள்
நீ எங்கே என என்னிடம் விசாரம் செய்கையில்
நீ என்னருகிலேதான் இருக்கிறாய்
எனப் பொய்கூறப்போகிறேன்.

சத்தமிட்டுச் சிரித்து
புயலைப்போல் சினந்து
ஆழங்களில் அமிழ்ந்து
உச்சிகளில் தாவி நீ செய்யும்
உன்னத மாயவித்தைகள்
அவற்றின் உச்ச நிலைகளில்
அமைதியுற்று
உன் உதடுகளிலிருந்து
புகையாய்ப் போயின.

ஆவேசத்துடன் ஆர்ப்பரித்த நீ
அடையமுடியாததன் முன்னால்
கூறமுடியாததன் கொடூரத்தின் முன்னால்
கூற்றுகளுக்கப்பாற்பட்டவை முன்னால்
குழந்தையாய் நின்றாய்.

இறுதி விவாதத்தில்
என்னை இறுக்கமாக வாயடைக்கச்
செய்து வெற்றி கொண்டுவிட்டாய்.

கலை கடவுளிடம் போய்விட்டான் என
என் குழந்தைக்குக் கூறினேன்.
கலையை மட்டுமே அவனுக்குத் தெரிந்ததால்
கடவுள் யார்? அவனின் நண்பனா?
என வினாவினான்.

கடவுள் அவன் தந்தை என
அவனுக்குப் பதில் சொன்னேன்.

இப்போதெல்லாம் வாழ்வதென்பது
முலாமிழந்த கண்ணாடியில்
முகம் பார்ப்பது போல்
ஆகிக்கொண்டே போகிறது.

பதிலிருப்பதாக நாம் சதா
பாசாங்கு செய்யும் கேள்விகளுடனும்
உன் உயிரின் நிழலுடனும் தனியேவிட்டு
என்தனிமையை ஏன் அதீதமாக்கினாய் ?

நான் கண்ட கனவுகளிலெல்லாம்
அழகான கனவு நீ.

15.03.2005

‘டேபிள் ரெனிஸ்’

அர்த்தப்பக்கத்தில் அடிவாங்கி
அபத்தப்பக்கம் போய் விழுந்தேன்.
அபத்தப்பக்கத்தில் அடிவாங்கி
அர்த்தப்பக்கம் போய் விழுந்தேன்.

நடுவில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தது
யதார்த்த வலை.

29.11.2005

கோடோ வரும் வரையும்

சந்தியாகோ
சந்தியாகோ...
எழுந்திரு
அடிவானம் வெளுக்க முன்
புறப்படுவோம்.

தூண்டில் போடுவதற்கு நீயும்
துடுப்பு வலிப்பதற்கு நானுமாக
இருவரும் ஆழ்கடலுக்குப் போவோம்
சந்தியாகோ.

நிச்சயமாக நமக்குமொரு
மீன் கிடைக்கும் சந்தியாகோ.
ஆழ்கடலில் நமக்காக ஒரு
பெருமீன் அலைவதாக இன்றிரவு
ஒரு கனவு கண்டேன்.
மீனைப்பற்றிய கனவு
தூண்டிலில்பட்டால்
மீனும் பட்டுவிடும் சந்தியாகோ.

ஒரு தலைவளர்த்தவனுடனும்,
இன்னொரு தாடி வைத்தவனுடனும்,
கரைகளில் நின்று ஊரிகளைச்
சேகரிப்பதில் களைத்துவிட்டேன்.
அவர்கள் கூட இப்போது
கோடோவிற்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்.

கோடோ அடையாள அட்டையைத்
தொலைத்துவிட்டு அலையும்
ஒரு பைத்தியக்காரன்.
ஒரு முண்டத்தைத் தவிர
எந்தப் புகைப்படத்திலும் அவன்
முகம் விழுந்ததில்லை.

ஆனால், சந்தியாகோ,
நமக்காக ஒரு பெருமீன் கடலில்
அலைகிறது.

உன்னுடன் ஆழ்கடலுக்கு
நானும் வரவிரும்புகிறேன்
நான் துடுப்பு வலிக்க விரும்புகிறேன்
இதோபார், உனது தூண்டிலுக்குப்
புழுக்களும் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்.

நமக்காக நடுக்கடலில் அலையும்
பெருமீனைப் பிடிப்போம்
சந்தியாகோ.

கோடோவுக்காகக் காத்திருந்து
ஹெமிங்வே தற்கொலை
பண்ணிக்கொண்டானாம்.
அதனால் நமக்கென்ன?

எழுந்து வா சந்தியாகோ
நான் உனக்காகப்
காத்துக்கொண்டு நிற்கிறேன்
நடுக்கடலில்
நமக்காக
ஒரு பெருமீன் அலைகிறது.

ஹெமிங்வே தற்கொலை
பண்ணிக்கொண்டால் நமக்கென்ன
சந்தியாகோ
நீ தூண்டில் போட்டுக்கொண்டேயிரு
நான் துடுப்பு வலித்துக்கொண்டேயிருக்கிறேன்.

என்னையும் அழைத்துப் போ
சந்தியாகோ.

06.10.2005

✱

மனமெனும் மரங்கொத்தி

இரவு வந்து பகலை மூடுகிறது
பின் பின்வாங்கிச் செல்கிறது
மீண்டும் வந்தது பகலை மூடுகிறது.

அலையலையாய் இரவுகள்
வந்து பகல்களை மூடுவதும்
விடுவிப்பதுவுமாய்,
காலம் எதற்கும் அகப்படாமல்
எதனுடனும் ஒட்டிக்கொள்ளாமல்
ஒடிக்கொண்டேயிருக்கிறது.

மெல்ல மெல்ல என் கிராமத்தின்
வீதிகள் பல இல்லாமற்போனது போலவும்
என் வீட்டிற்குள் புல்வளர்ந்து
பற்றையாகியது போலவும்
என் கிணறு தூர்ந்து
தரையாகியது போலவும்

ஞாபகங்கள்
அலைகளால்
அழிந்துகொண்டே
போகின்றனவே.

பட்டுப்போன தென்னையை
அலகால் கொத்திக் கொத்திப்
புழுக்களைத் தேடும்
மரங்கொத்திபோல்
இன்னமும் எதனைத் தேடுகிறாய்
மனமே?

19.05.2005

✱

தத்துவத்தின் தோல்வி அல்லது தோல்வியின் தத்துவம்

கட்டிலை விட்டுக் காலையில்
எழுந்து கொள்வதற்குக் கற்பிக்க வேண்டிய
காரணங்களைக் கண்டு கொள்வது
நாளுக்கு நாள் கடினமாகிக்கொண்டே போகிறது.

இரவெல்லாம் கனவுகளில் துளித்து வழிந்த
அபத்தங்களைத் திருடி எடுத்துக்
கதவுக்குப் பின்னால் என்னைக்
காத்துக்கொண்டு நிற்கும்பேய்கள்
வேடம் போட்டுக்கொள்கின்றன.

பின் அறையை விட்டு வெளியேறும் வேளை
எனக்கு ஆசை காட்டி நாள் முழுவதும்
அவை என்னுடன் அலைகின்றன.

பள்ளிக்கூடச் சிறுவன்
பாண் கடைக்குப் போவதுபோல்
வாழ எண்ணும் எனக்கு
பங்குச் சந்தை நிலவரங்களை
இடைவிடாது நாள்முழுவதும்
கூறிக்கொண்டேயிருக்கின்றன
என்னுடன் பகலில் அலையும் பிசாசுகள்.

பின்னிரவில் அறைதிரும்பிக்
கட்டிலுக்குப் போகும் போது
மனம் மந்தமுற்றுச் சுமக்கிறது.

போர்வைக்குள் நுழைந்தபின்தான் புரிகிறது
நான் ஒரு கரப்பான் பூச்சியாக மாறிவிட்டிருப்பதும்
எனக்குக் கவகா நோய் பீடித்திருப்பதுவும்.

என் அறைகூட இப்போ
எனக்குப் பாதுகாப்பற்ற
இடமாகிவிட்டது.

இனி எனக்கும் விடுதலை
வேண்டும்.

25.11.2004

இசைமூலம்

கேள்

துல்லியமாகச்
செவிகளைத் தீட்டி
உயிரால் உணர்ந்து
கேள்.

பியானோவின்
அழுத்திகள்
ஒரு மனிதனின்
உயிரால் இயக்கம்
கண்டபோதெழுந்த
இசையினைக்
கேள்.

டியூபூசியின்
'நிலவொளி'
இது.

கேள்
எனக்காக ஒரு முறை
அதைக்கேள்.

அவள்
இதமாக
இவ்வாறு கூறினாள்.

ஆ... ஆனந்தமயமானவளே !

கேள்

ஒரு கோடைகாலப் பின்னிரவின்
முழு நிலவொளியில்
பனை மரத்தின் காய்ந்து போன
பழுப்போலை காற்றில் மோதி
பனையைத் தழுவி உராய்ந்தெழுப்பும்
உன்னதமான ஒரு இசையைக் கேள்.

என் விரல் நுனிகளில் தேங்கி நின்று
வருடல்களின் போது வெளிப்படும்
இசை எங்கிருந்து புறப்படுகிறது என்பதை
உணர்ந்து கேள்.

17.12.2003

✽

கற்றதை (அ)கற்றலில்

நாளை காலை விழிக்கும் வேளை
நான் மொழிகளை மறந்துவிட்டிருப்பேன்.

அறிந்துகொண்ட
அனைத்து மொழிகளையும்
மறந்துவிட்டிருப்பேன்.

மறந்து போன அதிபுராதன மொழியை
பிறப்பிற்கு முன் பிரபஞ்சத்துடன்
உரையாடிய மொழியை
மீட்டெடுக்கும் முனைப்பில்
ஞாபகங்களுடனான போராட்டம்
நாளையுடன் முடிவுபெற்றுவிடும்.

பாதைகள் போடப்படாத கிராமங்களினூடே
வேலிகள் போடப்படாத வீடுகளைத்தாண்டி
பற்றைகளையும் கூடுகட்ட இன்னமும்
கற்றுக்கொண்டிராத பறவைகளின்
பாடல்களையும் தாண்டி

பிறப்பிற்கு முன் நாம் பிரபஞ்சத்துடன்
பேசிய மொழியை மீட்டெடுத்து நாம்
நிர்வாணத்துடன் நிர்மலமாக உரையாடியவாறு
நாளை காலை நடந்து கொண்டிருப்போம்.

சுதந்திரியே

சர்ப்பங்கள் ஏதும் இல்லாத
அப்பிள் மரக்காடுகளுள் சென்று
அங்கு தடையின்றிப் பசியாறிப்
பழங்கள் உண்டு தெவிட்டி
அப்பால் சென்று பயணத்தைத்
தொடரும் வழியில் உனக்கு நான்
வேறு பெயர் சூட்டிவிட்டிருப்பேன்.

நீ துயரியாகிவிடுவாய்.

பிறப்பிற்கு முன் நாம் பேசிய மொழியில்
எழுதிய ஏடுகளின் ஏதோ ஒரு பக்கத்தில்
இன்னமும் எமக்காக மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும்
இறுதிச்சூத்திரத்தையும்
மனப்பாடம் செய்து கொள்வதற்காக
நாம் இன்னமும் நடந்துகொண்டிருப்போம்.

17.11.2004

பூனை ஞாபகங்கள்

நீண்டகாலமாக என்னை நீங்கள்
துரத்துகிறீர்கள்
நீண்ட காலமாக என்னை நீங்கள்
வருத்துகிறீர்கள்
என்னுடன் அமைதி
சுமுக உறவு கொள்ளும் ஒவ்வொரு
கணத்திலும் நீங்கள் முன்வந்து
நிற்கிறீர்கள்
நான் இழைத்த அநீதிகளையெல்லாம்
என் முன் குவிக்கிறீர்கள்
அல்லது மற்றவர்கள்
எனக்கிழைத்த எல்லாக் கொடுமைகளையும்
என் முன் கொட்டுகிறீர்கள்,

இழந்தவற்றைக் காட்டி என்னை
ஏளனம் செய்கிறீர்கள்
நிகழ்ந்தவற்றைக் காட்டி
என்னை இழிவுபடுத்துகிறீர்கள்

அந்நிய வலைகளுக்குள் அகப்பட்ட
என் வாழ்க்கையைச் சபித்துப்போட்டது
யாரெனத் தெரியாது நான்
எதிரியைத் தேடுகிறேன்.

இல்லாத என் எதிரி எப்போதும்
எனக்கு அகப்படப்போவதில்லை
என அறிந்திருந்தும்

நீங்கள் என்னை ஒரு
வினையாட்டுப் பொருளாக மட்டும்
காண்கிறீர்கள்.

கேட்டுக்கொள்ளுங்கள் என்
முடிவான தீர்மானங்களை:

தீர்மானங்கள் எவற்றையும் நான்
மறுநாள் வரையும் என் குளிர்சாதனப் பெட்டியில்
வைத்திருப்பதில்லை.
என்னிடம் குளிர்சாதனப்பெட்டிகள்
இல்லை
ஒவ்வொரு சூரியோதயத்திலும்
உருகிப்போகின்றன என் தீர்மானங்கள்.

கிறுக்கன் ஒருவன் ஏரியில் எறிந்த
சிறுகல்லால் சலனமுற்ற நீரில்
பிறந்த அலைகள் நான்.

கணப்பொழுதின் இருத்தல்தான்
இருந்துமென்ன
பூனை-ஞாபகங்களே
இந்த எலியை விட்டுவிடுங்கள்.

இல்லாமற் போய்விடுங்கள்.

செப்டம்பர் 2005

✱

வெள்ளத்தில் . . .

நீயும் நானும் இல்லாதிருந்தபோது
பலமில்லியன் வருடங்களாக
எண்ணிலடங்காப் பிரக்ஞைகள்
தோன்றி மறைந்தன.

நீயும் நானும் இல்லாமற் போகும்போது
இன்னமும் நீண்ட காலத்திற்கு
இன்னமும் எண்ணிக்கையற்ற
பிரக்ஞைகள் தோன்றி மறையும்.

நீயும் நானும் இருக்கும்போது
உன்னையும் என்னையும் தாண்டி
எத்தனையோ சம்பவங்கள் சென்றுவிட்டன
நீயும் நானும் கூட எத்தனையோ
சம்பவங்களைத் தாண்டிவிட்டோம்.

இதில் நீ, நான் என்பவற்றை அக்கறை
மையங்களாகக் கருதுவதை
இனி கை விட்டுவிடுவோம்.

கரைபுரண்டு அடங்கா மூர்க்கங்கொண்டு
அணையுடைத்துப்பாயும் வெள்ளத்தையதன்
செயல் வடிவத்தில் படம் பிடித்து
ஒரு பிரக்ஞையின் சிலகணப் பரிமாணமாக
புறத்திலிருந்து நோக்கியபோது
புலப்பட்டதைக் கூறிவிட நீ அல்லது நான்
கொண்ட பிரயத்தனங்கள்
காலாவதியடைந்து கலைந்து போயின.

நனோ செக்கன்களுக்கூடாக
நழுவியோடிக் கொண்டிருந்த ஒரு
(உன்னுடைய அல்லது என்னுடைய என்றிராத)

பிரக்ஞையின் மீது நீயும் நானும் காலம்
தாழ்த்திப் பிரக்ஞை கொண்டபோது
பிரமிப்பதற்கு மட்டும் ஒரு பிக்கோ செக்கன்ட்
அவகாசம் கிடைத்தது.

பிரவாகத்தில் நீ என்பதும் நானென்பதும் என்ன?

கரைபுரண்டு அடங்கா மூர்க்கம் கொண்டு
அணையுடைத்துப்பாயும் வெள்ளப் பிரவாகத்தின்
மீதான பிரக்ஞை உன்னையும் என்னையும்
எதேச்சையாக ஒரே கணத்தில் தாண்டியபோது
நீயும் நானும் அப்பிரக்ஞையின் பயணத்திற்குப்
பாதையாகவிருந்தோம்.

நனோ செக்கன்களுக்கூடாக நழுவிக்கொண்டிருக்கும்
முடிவிலி எண்ணிக்கைப் பிரக்ஞைகளின்
முடிவுறாப் பயணங்களின் பாதைகளாக
நீயும் நானும் அவர்களும் எல்லோருமாக . . .

பிரமிப்பதற்குப் பிக்கோ செக்கன்ட் அவகாசம் உண்டு.

பிரக்ஞையின் மீதான பிரக்ஞை
பிரக்ஞையின் மீதான பிரக்ஞையின்
மீது கொள்ளும் பிரக்ஞை
பின்னர் இதன்மீது கொள்ளும் பிரக்ஞை.

கொள்ளடக்கங்களைக் கொண்டுள்ள கொள்ளுவான்களைக்
கொள்ளடக்கங்களாகக் கொண்டுள்ள கொள்ளுவான்கள்.

மொழியழிந்து மொழியழிந்து
வசமிழந்து போக
கரைபுரண்டு அணையுடைந்து வெள்ளம்பாய
வழியிழந்து வழியிழந்து . . .

இருப்புகளின் இரைச்சலுள்ள சந்தியிலே
நீயும் நானும் இருப்பது கண்டு பிரமிப்பதற்கு
இன்னமும் மிகுதியிருப்பது
ஒரு மில்லி செக்கன்ட் மட்டுமே.

அவர் வந்தார்
அடையாளம் கண்டுவிட்டேன்
அவரேதான்
அமருங்கள் என்றேன்.

உங்களை எனக்குத் தெரியும்.
- என்னை எப்படி...?
நான் உங்கள் ஊரைச் சேர்ந்தவன்.
- அப்படியா...?
நான் உங்களுடன் ஒன்றாக வேலை பார்த்தவன்.
- ஆ...?
கொழும்பில் கணக்கெழுதினோம்.
- எவ்விடத்தில்...?

இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர்.

நரை என் கோலத்தில் போட்ட
திரையைக் கிழிக்கும் போராட்டத்தை
நான் கைவிட்டுச் சில காலம்.

காலையில் எழுந்து காட்டுக்குள் ஓடி
கட்டுடல் பேண விழைந்தது ஒரு காலம்.

- எங்கேயோ பார்த்தது போல்...?
நாலாங் குறுக்குத் தெருவில்.
- அட பிடிபடுகிறதேயில்லையே...!
ஐயா, நாம் அருகருகிருந்து நீளமாய்
அரட்டையடித்திருக்கிறோம்.

கள்ளக் கணக்குப் பற்றி
லஞ்சம் கொடுப்பது பற்றி
விபச்சாரிகள் பற்றி
வெங்காயம் பற்றி

மூட்டை தூக்குவோர் பற்றி
முதலாளிகள் பற்றி
இலக்கியம் பற்றி
தத்துவம் பற்றி
எதையெதைப் பற்றியெல்லாமோ
அரட்டையடித்தோம்.

பின்னர் யூலைக் கலவரம் வந்தது.

- ஓ! நீங்கள் அகிலன். மட்டுக்கட்டமுடியவேயில்லை
எத்தனை சிறுவனாயிருந்தீர்கள்!!!

ஆச்சரியத்தால் அவர் அதிர்ந்திருந்தார்.

- எப்படி வெளிநாடு வந்தீர்கள்? யார் பணம் தந்தார்கள்?

மூட்டை தூக்கியவர்களிடமெல்லாம் மன்னிப்புக்
கோரிவிட்டு

முதலாளியிடம் திருடிக்கொண்டு
ஒரு நாள்
பின்னே திரும்பிப் பார்க்காமல் ஓடித்தப்பியவன் நான்.

அரசியல் அகதி.

ஏதேதோ வார்த்தைகளைப் பரிமாறினோம்
பின் எழுந்து சென்றார்.

நான் தனிமைக்குள் ஓடுங்கியதும்
தன் கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு
ஓட்டம் பிடித்தது குதிரை.

அவர் எழுந்து போய்
வெறுமையாகிய கதிரையில்
அசையாமல் இருந்த காலத்தின் கொடூரம்
என் கழுத்தை நோக்கி நீட்டியது
தன் கரங்களை.

21.05.2004

பிரிந்து போன ஆடுகள்

தனி ஆடாய் நின்று
பசும் புல் வெளிகளில்
பசியாறுவதை விடவும்,

வறண்ட நிலங்களின்
காய்ந்த புற்களை ரசித்துண்டு
என் பட்டியுடன் கூடிப்
பசியாற விரும்புகிறேன்.

மேய்ப்போனே
ஒவ்வொரு தனியாடுகளும்
எனக்கு அதி முக்கியமானவை.
ஒவ்வொரு தனியாடுகளையும்
நான் நேசிக்க விரும்புகிறேன்.

நீயோ பட்டியைப்
பாதுகாக்க விரும்புகிறாய்
தனித்தனியாக ஒவ்வொரு ஆடுகளையும்
நான் நேசிக்கவிரும்பினும்
பட்டியைப் பாதுகாக்கும்
உன் வழிமுறைகளையும்
அதன் காரணங்களையும்
நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

ஒன்றை மட்டும் மறக்காதே
ஒநாய்களிடம் அகப்பட்டுவிட்ட
அல்லது இனி அகப்படப்போகும்
ஒவ்வொரு ஆடுகளுக்காகவும்
கண்ணீர் வடிக்கும் உரிமை எனக்குண்டு.

ஒவ்வொரு ஆடுகளும்
எனக்கு முக்கியமானவை.

13.04.2005

அரிசிப் போராட்டம்

வாழும் சூழ்நிலையே
உன் இடைவிடாத அடாவடித்தனங்களால்
என் உயிரைச் சிதைக்க
நீ இடைவிடாது பிரயத்தனம்
செய்து கொண்டேயிருக்கிறாய்.

யார் குத்தினாலும் அரிசிதான்
வேண்டுமென நான் எண்ணுகிறேன்
ஆனால் நீ குத்திக் கொழித்தபின்
முறத்தில் எஞ்சப்போவது அரிசிதானா
அல்லது குறுணியா என நான் சந்தேகிப்பதை
நீ அனுமதிக்க மறுக்கிறாய்.

உரலைச் சரித்து வீழ்த்தும்
நோக்கம் என்னிடமில்லை.
என்னால் முடிந்தளவு உலக்கை
பிடித்துக்கொண்டுதான் நான் நிற்கிறேன்.
உரலில் ஓட்டை விழுந்து
விடுமோவென நான் அஞ்சுவதை
நீ அனுமதிக்க மறுக்கிறாய்.

மூன்று வயதில் சம்பந்தன் தேவாரம் பாடினான்
என்பதை நம்ப மறுக்க எனக்கிருக்கும்
உரிமை என்னுரிமை என உணர்
முல்லைக்குப் பாரி தேர் கொடுத்தால்
பாரிக்கு யார் தேர் கொடுத்தாரென
கேட்பதற்கு எனக்குள்ள உரிமை
என்னுரிமை என உணர்.

உலக்கை பிடித்தோர் பட்டியலில்
நீ அறிந்தோர் மாத்திரமே உள்ளனரோ
என நான் அஞ்சுகிறேன்
அரிசி குத்தும்வேளையில் சாமரம்
வீசுவோர்க்கு நீ முன்னுரிமை
கொடுக்கிறாயோ என நான் அஞ்சுகிறேன்.

விதைத்தவர் புல்களைந்தோர் உரமிட்டோர்
அறுத்தவர் எனச் சிலர் பெயரை
உன் பட்டியலில் காணோமே.

உன் அரிசியை நான் காத்திருக்கவில்லை
இலை குழையுண்டு வாழும் சூழ்நிலையில்
நான் உயிர்வாழ்வேன்.

ஆனால் அவர்கள் நீண்ட காலமாக
அரிசிக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்
சகதியிலே நின்று புல்களைந்த
மனிதர்களை மறந்து
சாமரம் வீசுகின்ற
போலி முனிவர்களை முன்னிறுத்தாதே.

அவர்கள் எல்லோரும் அரிசிக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்
அவர்கள் எல்லோருக்கும் அரிசி வேண்டும்
அவர்களுக்கு உரித்தான அவ்வளவு அரிசியும்
அவர்கள் எல்லோருக்கும் வேண்டும்.

23.01.2005

✽

பலஸ்தீனப் பாதை

அறுவடை முடிந்து அடுத்த வசந்தம் வரையும்
அநாதையாகிய கோதுமை வயல் வெளிகளைத்தாண்டி
எவரும் பயணிக்காத ஏகாந்தப் பாதைகளுடனும்
இலைகளையுதிர்த்த நெட்டை நெடு மரங்களுடனும்
உரையாடிக்கொண்டே,

நீள் கோடாய் கிழக்கே நோக்கி
விரைகிறது தண்டவாளம்.

இருள்தரும் இதம்போல்
இதந்தருகிறது குளிர்காலத்தை
அண்மிக்கும் இலையுதிர்காலம்.

புகார் மண்டி அலையற்று கரையோர
மொட்டை மரங்களின் துயரத்தை விம்பித்துத்
துயில் கொள்ளும் மார்ன் நதிக் கரையில்
ஆரம்பித்து வியாபிக்கின்றது
அன்றைய நாள் அராலி வெளி.

மனங்கொள்ளும் காலங்களுக்கும்
மதிக்கொள்ளும் காலத்திற்குமான எல்லைகள்
மயக்கமுற்றுத் தெளிவிழந்து போன இருப்பில்
இடங்களும் கலைகின்றன.

பட்டுப்போன ஒரு பூவரசைச் சுற்றி வட்டமிடுகின்றன
வான் கோவின் ஓவியத்திலிருந்து
புறப்பட்ட காகங்கள்.

இடம் பிறழ்ந்து எழுந்து மார்ன் நதிக் கரையில்
இன்று வியாபிக்கும் அன்றைய அராலி வெளியில்
அகாலமாய் தோற்றங்கொள்ளும் ஒற்றைப்பனையின்
அடியில் கள்ளுண்டவாறே மொஸாட்
'றெக்கியுயம்' இசை தொகுத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

என் இலையுதிர் காலத்தினூடாக
முளைக்குள் முடிவற்று ஓடிக்கொண்டிருக்கும்
ஒரு தண்டவாளத்தில் நான் என் பலஸ்தீனத்திற்குப்
பயணப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

11.12.2004

✱

மேடை

மேடையில்லை
மிகுதி அனைத்தும் உண்டு
நான் நடிக்கிறேன்
விழித்தெழுவதே
வேடம் போட்டுக்கொள்வதென
ஆகிவிட்டது.

நம்பக்கூடியவைகளின் மேலும்
ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவைகளின்பாலும்
எப்போதும் ஓட்டிக்கொண்டேயிருக்கும்
நம்பமுடியாதவைகளும்
ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாதவைகளும்
நடிப்பிற்கு மேடை போட்டுக்கொண்டே
இருக்கின்றன.

அப்பழுக்கற்று ஏதுமில்லை
நானுமில்லை
ஆதலால் நடிப்பு மட்டுமே சாத்தியமாக
இருக்கிறது.

யாரும் என்னை நம்பாதீர்கள் என்றும்
உங்களில் யாரும்
நம்பிக்கைக்குரியவர்கள் அல்ல என்றும்
நான் எல்லோருக்கும்
புனிதப்பிரகடனம் செய்துவிட்டேன்.

இறந்து போனவர்களுக்கு
நன்றி கூறவேண்டியிருக்கிறது
அவர்களுடன் நடிக்கவேண்டியில்லை
அவர்களுடன் நடிக்கக்கூடாது.

ஆனால் வாழ்பவர்களுடன்...

எனக்கு நடிக்கக்
களைக்கிறது
நடிக்காவிட்டால்
நான் எதுவுமில்லை
எதுவுமில்லாமல்
இருப்பது ஒரு பேச்சுத் தத்துவத்திற்கு
மட்டுமே ஒத்துவரும்.

எதுவுமில்லாவிட்டால் என்ன?
இத்தனை வருடங்களாக
இழுத்துக்கொண்டு திரியும்
இன்னமும் நெகிழாத எலும்புக்கூட்டைப்
பின்னிக்கிடக்கும் இன்னமும் நாறாத
தசைப் போர்வைக்குக்
கொள்ளி வைத்துவிட்டால்
முடிந்து விடும் நாடகம்.

திரை மூடிவிடும்.

இறைச்சிக்கடையின்
வாடிக்கையாளர்
எண்ணிக்கையில்
ஒன்று மட்டும்
குறையும்.

25.10.2005

✱

ஆதியிலே தனிமையிருந்தது

ஆதியிலே ஒரு தீவும்
நெடும்பனைகளும் தென்னைகளும் மாத்திரமே
இருந்தன.
பின் வேப்பமரங்களும் காகக் கூடுகளும்
கடவுளரால் படைக்கப்பட்டன.

சுருப்பைத் தோணி புயலிலுடைந்து நான் மனிதனாக
இத்தீவிலே கால அலைகளினால் ஒதுக்கி விடப்பட்டேன்.

வெள்ளிக்கிழமையென நாமமிட ஒரு நாய்கூட
இல்லாத என் தீவின் தனிமைக்குள் நான் நாட்களை
எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்.

பின் ஒரு பனை மரத்தின் உச்சியிலொருநாள் அமர்ந்து
அருகெல்லாம் வேறு வேறு தீவுகளைக் கண்டேன்.

அயற்தீவில் ஒருவன் அலைந்து கொண்டிருந்தான்
சைகைகளால் வானத்தைப் பார்த்து
வினாவிக்கொண்டேயிருந்தான்.
சூரியனிடம் சூட்சுமங்களைக் கற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

தனித்தீவில் வாழும் மூத்த மனிதனே!
உன் தீவுக்கு வர வழி சொல்
நான் அங்கு வந்தவுடன் எனக்கு நீ
வெள்ளிக்கிழமையென நாமமிடு
என ஓங்கிக் கத்தினேன்
என்குரல் அவனுக்கு எட்டவில்லை.
அவன் வானத்துடன் உரையாடிய மொழி
எனக்குப் புரியவில்லை.

மூத்த மனிதன் முழங்கினான் முறுவலித்தான்
 போர்ப்பறையறைந்தான்
 புரட்சி செய்தான் ஆர்ப்பரித்தான்
 ஓ! உன் தீவின் தனிமைக்குள் வாழ்ந்த
 மு.த. மனிதனே!
 என் தீவின் தனிமையைத் தீர்ப்பதற்கு
 ஒரு தோணி அனுப்பு என இறைஞ்சினேன்.
 என் குரல் அவனுக்கு எட்டவில்லை.
 அவன் வானத்துடன் உரையாடிய மொழி
 எனக்குப் புரியவில்லை.

காலம் ஓடியது
 இறந்ததைச் சுமந்துகொண்டே
 நிகழ்வது நிகழ்ப்போவதை நோக்கி
 ஓடியது.

ஆதித் தனிமையெனும் என் தீவுக்குள் அகப்பட்டு
 எனக்காகவே ஆக்கப்பட்ட தோணி
 என் கரைகளை வந்தடையும் காலம் வரை
 நான் காத்துக்கிடந்தேன்.

மேற்குக் கரையில் நான் மேவியவேளை
 மு.த மனிதனின் 'மெய்யுள்' தோணி அங்கு
 எனக்காகக் காத்து நின்றது
 அவனின் பிரக்ஞை மிதப்புகளால்
 ஆக்கியிருந்தான் அத்தோணியை.

அவன் தோணியேறி அவன் தீவை ஏகினேன்
 அவனின்றி அவன் தீவு தனித்திருந்தது
 என் தீவின் தனிமையையும்
 அவன் தீவின் தனிமையையும் இணைத்தோர்
 புதுத் தீவை ஆக்கி அங்கு
 சில பனைகளையும் தென்னைகளையும்
 நாட்டினேன்
 பின் வேப்பமரங்களும் காகக் கூடுகளும்
 கடவுளரால் படைக்கப்பட்டன.

அன்றைய உன் தனிமைத்தீவில்
 இன்று நான் குடியிருக்கிறேன் மு.த. மனிதனே
 நீ போய்விட்ட பின்னால்
 உன் தீவில் கைவிடப்பட்ட
 உன் வெள்ளிக்கிழமை நான்
 உன் தனிமை என் தீவு.

11.11.2004

துளிக்குள் ஒரு தியானவெளி

1.

அந்தமற்ற வெளியில் அலைந்த
தூசிப்படலத்துள் தொடங்கியது நம் வரலாறு
அன்னையே ஆழியலையே.

தனித்திருந்த இரண்டு ஐதரசன் கன்னிகளைத்
தனக்காக்கிப் பிராணன் தன்னிலை தணிந்தபோது
நீ பிறந்தாய் நீரே.

வாயுப்பிரபஞ்சத்திலிருந்து நீ தோன்றியபின்தான்
சடப்பிரபஞ்சத்திலிருந்து தோன்றியது
ஜீவனப்பிரபஞ்சம்.

நீ இன்றி எதுவுமில்லை
ஆதவனின் இனிய காதலியே
உன்னிலிருந்துதானே பிறந்தன உயிர்கள் அனைத்தும்.

கடலுறங்கும் நீ உன் காதலனின் அழைப்பில்
வான் சென்று வரும்போதுதானே இன்னும்
நம் வயிறுகள் தணிகின்றன.

தாயே தண்ணீரே தண்ணீரே
ஏன் நீ வன்னீரானாய்?

படைத்துத் தீனூட்டிப் பாதுகாத்த நீ
உன் குழந்தைகள் இத்தனையை
ஏன் வாரியிழுத்தாய்?

வாரியிழுத்து உன் வயிற்றில்
அவர்களின் உயிர்களைச் சமித்துவிட்டு
உடல்களை மட்டும்தானே மீளத் தந்தாய்.

2.

பூமியின் அகத்திருந்து குமுறும் அனற்குழம்பை
மூடிப் போர் புரியும் இராட்சத ஓடுகளின்
பிரமாண்ட யுத்தத்தில் அகப்பட்டு அல்லலுற்றேன் மகனே
சொல்லொணா அல்லலுற்றேன்.

நெருக்கடியால் நான் அலையுண்டேன்
நெருக்கடியால் நான் அலைகொண்டேன்.

பிராணனின் மகள் நான் உயிர்க்கெலாம் அன்னை
பிரபஞ்சப் பேர்வெளியின் மகாபோரில் பிறந்தவள்
உயிர்களுக்காய் உருவெடுத்தேனெனினும்
நான் உயிர்கொல்லும் நிலைமைக்குள்
பலதடவை தள்ளப்பட்டேன்.

உயிர் கொடுத்து உயிர்காக்கும் என்னை
உயிரெடுக்கும் இராட்சசியாய் மாற்றியது
ஓர் இராட்சதப்போர் மகனே
கொலைகாரி கொடும்பாவி கொடியவளே
என வசைமாரி பொழியாதே.

மூச்சடங்கி உடல்கடந்த உயிர்களெல்லாம்
எல்லையற்ற என் கருணைக்குள்
அந்தமற்ற என்அன்புக்குள்
உறக்கம் கொள்கின்றன மகனே.

பசுமை விரவி உயிர்களைக் காக்க நாளை
நான் மழையாய்ப் பொழிகையில்
ஒவ்வோர் துளியிலும் நான் அவர்களின்
உயிர்களை மீண்டும் தருவேன்
ஒவ்வோர் துளியிலும் அவர்கள் அனைவரினதும்
உயிர்களையும் நான் மீளத்தருவேன்.

3.

கடவுளரும் ஆளரவும் அற்ற
ஒரு பெருவெளியில் பிதற்றிப்பின்
வானத்தைப் பார்க்கையில்
நெற்றியில் வீழ்ந்தது
ஒரு மழைத்துளி.

08.01.2005

✽

அவ்வாறுரைத்தான் ஸரத்தூஸ்த்ரா

பதினேழு வயதாகியிருந்த வேளை
ஸரத்தூஸ்த்ரா தனது வீட்டையும்
அருகிருந்த வண்ணான் குளத்தையும்
வாற்பேத்தைகளையும் துறந்து தூரத்துத்
தலைநகரமொன்றிற்குப் புறப்பட்டான்.

‘தாகம் கொண்ட நேரத்தில் தடாகத்தை
விட்டகலாதே’ என வேப்பமரத்தில் கூடு
கட்டிய பறவையொன்று வழிமறித்துக் கூறியது.

‘கூடுகட்டத்தெரிந்த பறவையே, வழியற்றவர்கள்
பயணிப்பதன் கதையறியாயோ நீ
வழியின்றித்தானே யான் கூடகல்கிறேன்’
எனப் பதிலிறுத்தான் ஸரத்தூஸ்த்ரா.

குளக்கரையில் குந்தியிருந்து வாற்பேத்தைகளுடன்
உரையாடியே அனுபவம் கொண்ட
ஸரத்தூஸ்த்ரா அப்போது சமுத்திரத்தைக்கண்டான்.

‘ஆழமிகுதி கொண்ட அற்புத நீர்ப்பரப்பே
உன்னுடன் ஆழங்களைப்பற்றி அளவளாவ
விரும்புகிறேன்’ என ஸரத்தூஸ்த்ரா
அறைகூவினான்.

கரைதிரண்ட பேரலை முகத்தில் மோதத்
தன் சிறுமையுணர்ந்த ஸரத்தூஸ்த்ரா
சமுத்திரத்துடன் உரையாடக்
கரைகளில் நீண்ட நாட்கள் அலைகளுடன்

அலையவேண்டுமென உணர்ந்தான்.
கூட்டிலிருந்து புறப்பட்டபோது கேட்ட
ஒரு பாடல் அவனுக்குத் துணையிருந்தது.

நூரைதிரளக் கரைவந்த அலைகள்
ஆழங்கள்பற்றிய செய்தியை இடைவிடாது
சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தன.
செவி நுழைந்த செய்திகளால் நிரம்பியபின்
ஸரத்தூஸ்தரா கரையிலிருந்து விலகித்
தன் இருபத்தியிரண்டு வயதில்
பரதேசம் போனான்.

குறுக்காய் நதியோடும் ஒரு குளிர் நகரம் வரையும்
நீடித்தது ஸரத்தூஸ்தராவின் நீள்பயணம்
கழுதையொன்றினைப்போல் அவன் முதுகிலிருந்தன
பலகாலம் பலர் சுமந்த பொதிகள்.

‘இடைவிடாது ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும் பேர்நதியே
நீள் பயணம் செய்து நின் வரையும் வந்தேன்
தாண்டிச்செல்ல தயைபண்ணி எனை அனுமதி’
என ஸரத்தூஸ்தரா மன்றாடினான்.

நதி சிரித்தது.

‘பொதிகளுடன் நதிகடக்கவெண்ணும் உன்
மதியளந்து நகைத்தேன்’ என உரைத்தது நதி
சினமுற்ற ஸரத்தூஸ்தரா தன் பொதிகளைத்
தூரத்தே விட்டெறிந்து நதிமுன் நின்றான்.

‘பேராறே, அலைகளுடன் உரையாடிச் சமுத்திரத்தின்
ஆழங்கள் பற்றி அறிந்து வந்திருக்கிறேன்
பொதிகளைக் கட்டவிழ்த்து எறிந்துவிட்டேன்
இன்னுமென்ன தடையுண்டெனக்கு உன்னைத்தாண்ட’
என ஸரத்தூஸ்தரா ஓடிக்கொண்டிருக்கும்
நதியிடம் வினாவினான்.

நதி மீண்டும் நகைத்தது.

‘சுமைகொண்ட மனதுனக்கின்னமும் உளதே குழந்தாய்,
விட்டுவிடுபட்டுக் கட்டெலாம் அவிழ்ந்ததாய் உரைப்பினும்
பட்டதையெல்லாம் மறவாதுன்மனம் உள்ளவரையும்

நீந்திக்கடப்பதொன்றும் இலகுவல்ல என உணர்வாய்’
எனக் கூறியது குதூகலித்துப் பாய்ந்த நதி.

ஸரத்தூஸ்தரா நதியின் கரைகளில் நீண்ட
நேரமாக இருளில் நின்று கொண்டிருந்தான்
தனிமைக் குளிர் அவனைக் கொடுமைப்படுத்திய போது
தெற்கே நோக்கி நடந்தான்.

நடக்கும்போதும் நடந்து நடந்தே கடக்கும்போதும்
தன்னிலிருந்து ஏதோ கரைந்து போவதாக
அவனுக்குப்பட்டது
அவன் உள்மையைச் சுற்றி உறைந்து படிந்து
சுமைகொண்டிருந்த காலத்தின் சுவடுகள்
கரைந்து போவதை அவன் கடந்த பாதைகள்
பார்த்துப் பரிகசித்துக்கொண்டன.

‘வெகு தூரம் வந்துவிட்டவனே ஸரத்தூஸ்தரா,
கடந்த காலத்தின் சுவடுகள் எனும் கவசம் இடிந்து
எங்கே பயணிக்கிறாய்’ எனப் பாதையொன்று
அவனிடம் வினாவினது.

‘பகையற்ற பாதையே,
புறப்பட்டபோது என்மேனியைப் போர்த்தியிருந்த
கந்தல் துணி கழன்று வீழ்ந்தபோது
அது எனக்குக் கழன்று வீழும் ரகசியத்தைக்
கற்பித்துச் சென்றது
நீண்டகாலம் அதன் நிறங்களை
நான் ஞாபகங்களில் தேக்கிவைத்திருந்தேன்
பின் ஞாபகங்கள் தம் நிறங்களை இழந்தபோது
எனக்குக் குளிரவாரம்பித்ததும்
நான் நடக்க ஆரம்பித்தேன்’
என ஸரத்தூஸ்தரா பதிலுரைத்தான்.

பாதைகள் மௌனம் பூண்டன.

அப்போது அவன் கரோன் நதிக்கரையின்
மலைக்குகையில் வழிமறித்த ஒரு இளம் தேவதையுடன்
உரையாட வேண்டியதாயிருந்தது
திராட்சைச் செடிகளுடன் மர்மச் சந்திப்புகளை
ஏற்படுத்திக்கொண்டு நதியைக்கடக்கும் சூட்சுமங்களை
அறியும்படி அவள் வழிகாட்டினாள்.

கரோன் நதிக்கரையின் இளம் தேவதையைக் கடந்தபோது
நதியைக் கடக்கும் சூட்சுமத்தின்
முதற்பாகம் இருளிலிருந்து புலப்பட்டது.

பின் ஸரத்தூஸ்தரா கிழக்கே சென்று
மொசல் நதிக்கரையின் பள்ளத்தாக்குகளில்
பல காலம் அலைந்தான்
அப்போது நதிகளைச் சிறைப்பிடிக்கும்
ஏரிகளைப்பற்றிய பாடங்களைக்
கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

ஹேர்மன் ஹெஸ்ஸவின்
சிந்தனை ஆழங்களின் தியானவெளிகளில்
திரிந்த சித்தார்த்தனின் சந்திப்பின் பின்
ஸரத்தூஸ்தரா நதியைக் கடக்கும்
சூட்சுமத்தின் இரண்டாவது பாகத்தையும்
புரிந்துகொண்டதாக எண்ணினான்.

அப்போது அவன் றையின் நதிக்கரையில்
மீண்டும் ஒரு தேவதையுடன் உரையாட நேர்ந்தது
கருங்காட்டின் தனிமைக்குள் கொடும்போகம் செய்து
வானத்தைத் தொடப் போராடிக்கொண்டிருந்த
பைன் மரங்களுடனான உரையாடல்களைப்
புரிந்துகொள்ளும் வலிமையைப் பெற்றுக்கொண்டான்
ஸரத்தூஸ்தரா.

தனக்கு நாற்பது வயதாகியிருந்தபோது
ஸரத்தூஸ்தரா வனவாசம் போனான்.

கருமை படர்ந்த கடதாசிக்காடுகளுள் எழுந்த
சூறாவழிகளின் போக்குகளில் சிக்குண்டு தவித்தான்.
காலம் காலமாகச் சூனியங்களிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்து
கடதாசிக்காடுகளில் பதுங்கிக் கிடந்த புயல்களையீறித்
தனிமைபேணிக் காட்டுத்தீயின் கொடூரங்களுக்குள்
தப்பிவாழும் சிந்தனைத் துண்டங்களால்
மலை உச்சி அடர்காட்டின் இருளில்
ஒரு குடிசை அமைத்து
ஸரத்தூஸ்தரா தன்னில் அமிழ்ந்திருந்தான்.

அவனுக்குக் கொடுங்குளிரில் வாழும்
மலைஉச்சிப் பறவைகளுடன் உரையாட நேர்ந்தது
புயல் தணிந்த பருவங்களில்
அங்கு புராதனச் செவ்விசைகள்
கேட்டவண்ணமாகவே இருந்தன.

இசைமாந்திப் போதையுற்ற வேளையில்
அவனுக்கு ஒரு ஏரியிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது
'ஓடும் நதியாய்ப் பயணிப்பவனே ஓ ஸரத்தூஸ்தரா,
ஒற்றனைப்போல் திரிபவனே, விருந்துனக்கு
வழங்குகிறேன் என்னிடத்தில் தரித்துப்போ' என
விளித்தது அவ்வழைப்பு.

துயரற்ற தூய்மையின் முன்
ஸரத்தூஸ்தரா சுயமிழந்தான்.
சுயமிழப்பின் சுகமுணர்ந்தபோதே
நதியாயோடியவன் மாயவிதிகளால்
மரமாய் மாறினான்
வேரிலிருந்து வேறோர் மரம் தோன்ற
வெளிச்சம் புறப்பட்டது.

தன் மலை உச்சிக்குகைவரையும்
வருகை தந்த ஆதவனின்
வன்னொளியால் உருக ஆரம்பித்தது
அவனது பனிக்கட்டியிருப்பு.

தொன்மையிலிருந்தும் தொலைவிலிருந்தும்
இடைவிடாது தன்னைத்
தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு ஒலியில்
அனைத்து இசைகளும் அடங்கியிருந்ததை
அவனது செவிகள் கேட்கவாரம்பித்தன.

காது கேளாதிருந்த தன் பாட்டனின்
செவிகளும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த
தொன்மையின் ரீங்காரம்
இப்போது அவன் செவிகளுக்குத்
துல்லியமாகக் கேட்டது
'செவிடனின் பேரனே,

இப்போது மீண்டும் நீ பயணிக்கும்
நேரம் வந்துவிட்டது' எனும் எதிரொலி
அவன் மண்டையோடுகளுள்
மாறி மாறி மோதிக்கொண்டன.

ஸரத்தூஸ்த்ரா அப்போது
மீண்டும் புறப்படத் தயாரானான்.
கொடுங்குளிர் மூடும் பனிமுகடுகளை விட்டு
மலையினின்றும் இறங்கி
இப்போது மீண்டும் அவன் பேர் நகரின்
புராதன நதியை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

சுமையிழந்த உள்ளம் சருகானதாய்
உணர்ந்த ஸரத்தூஸ்த்ரா
பொதிசுமந்துவந்த தன் முதுகின்
வெறுமையை உணர்ந்தான்.

வாழ்வெளியில் பொதிசுமந்த கழுதை
ஆழ்வெளியில் இரைதேடும் சிங்கமென மாறி
மீளவும் தான் குழந்தையாகிப் போனதனைக் கண்டு
நதியிடம் இம்முறை நட்புடன் நாடினான்.

முன்னர் ஓடிக்கொண்டேயிருந்த நதி
இப்போ உறங்கிக் கிடந்தது.

'பேராறே, முன்னொருநாள்
நின்முன்நின்று நீந்த விழைந்தேன்
இன்றோ நீ உறங்கிக்கிடக்கிறாய்
உன்பரப்பில் அன்று வீழ்ந்த
என்முகத்தைக் காண வந்தேன்'
என உரைத்தான் ஸரத்தூஸ்த்ரா.

'உறங்கிக் கிடந்தாலும்
நான் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறேன்
நீந்திக்கடக்கும் விருப்பிழந்து
மீளவும் முன்னைய முகம்
காணும் ஆவலுடன் வந்தனை நீ
ஓ ஒற்றனைப்போல் திரிந்தவனே, ஸரத்தூஸ்த்ரா
என்னிடமில்லாதவை ஞாபகங்கள்
ஓடுதலில் ஞாபகங்கள் இல்லை.'

இவ்வாறு கூறிய நதி
பின்னர் மௌனித்துப்போனது.

வழியின்றிப் பயணம் புறப்பட்ட ஸரத்தூஸ்த்ரா
இப்போ வழியெலாம் இருந்தும் பயணங்களில்
விருப்பிழந்து நின்றான்.

'ஓடுதலில் இல்லை ஞாபகங்கள்' எனும்
நதியின் கூற்று அவனுக்குக் கசப்பாக இருந்தது.

பலநாட்கள் பசிகொண்டலைந்தவன் போலவும்
உணவிற்கு வேப்பங்காய்களன்றி
வேறெதுவும் இல்லாதிருப்பது போலவும்
பட்டது அவனுக்குப் பயணங்களின் முடிவு.

'கூடகன்று புறம்போன பறவைகளே
வீடகன்று வேறிடம் செல்ல எண்ணும் பயணிகளே
போன இடமிருந்து மீள வரும் சாத்தியங்கள்
பொய் காண்க.
ஓடுதலில் இல்லை ஞாபகங்கள்
ஏரிகளாய் வாழுங்கள் வறண்டாலும் மழை பொழியும்'

இறுதியில் அவ்வாறு கூறினான் ஸரத்தூஸ்த்ரா.

04.05.2005

✽

அபத்தங்கள்

ஸ்பெயின் நாட்டில் புகையிரதங்களுக்குள்
குண்டுவெடித்துப் பலர் மாண்டார்கள்
பறவைக்கூட்டமொன்று தெற்கிலிருந்து
வடக்கிற்கு இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருந்தது
அமெரிக்கச் சிப்பாய்கள் ஈராக்கின்
புறநகரொன்றில் குண்டுக்குப் பலியானார்கள்
பதிவுத்தபாலில் வரிகட்டுவதற்கான
இறுதித் தவணை அறிவிக்கும் கடிதம் வந்தது
அதிவேகமாக விரைந்து செல்லும்
வாகனமொன்று வளிமண்டலத்தை அசுத்தம் செய்தது
முகப்பு மண்டப மின்குமிழ் அவிந்துபோய்க் கிடந்தது
பாணகடைக்காரன் பாக்கி கொடுக்கச்
சில்லறையின்றி அவதிப்பட்டான்
பாடசாலைச் சிறுவன் இனிப்புக்கடையின்
கண்ணாடிக்குப் பின்னுள்ள சொக்லேட்டைப் பார்த்தான்
பஸ்வண்டிக்குள் ஒரு பயணி தன் புத்தகத்தின்
இறுதிப்பக்கத்தை வாசித்துக்கொண்டிருந்தான்
ஈழத்தமிழன் ஒருவன் பாரிஸில் தன்
அகதி விண்ணப்பத்தைத் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தான்
எங்கிருந்தோ யார் யாருக்கோவெல்லாம் எழுதிய
கடிதங்களைத் தாங்கி ஒரு விமானம் முகில் மேல்
பறந்துகொண்டிருந்தது
யாரும் அறியாமல் ஒருவன் திருட்டுத்தனமாய்
கஞ்சா அடிக்கக் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தான்
வாழ்வில் வெறுப்புற்ற வெளிநாட்டான் ஒருவன்
பதினேழாவது மாடியில் இருந்து யன்னலூடே
நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்

நகர நெரிசலில் நீண்ட நேரமாக சலம் கழிப்பதற்கு இடமின்றி
ஒருவன் அலைந்துகொண்டிருந்தான்
பாரிஸ் பதின்மூன்றாம் வட்டாரத்தின்
சவப்பெட்டி விற்பனையாளன் ஒருவன் வருடாந்த
லாப நட்டக் கணக்குப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்
கூவம் நதியின் வாசனையைத் தன் மூக்கிலிருந்து அகற்ற
ஒருவன் செயின் நதிக்கரையிலிருந்து தினமும்
குடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அகிலன் ஆணுறை மூன்றை வாங்கிக்கொண்டு
புனித டெனிஸ் வீதியை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அறிவுப் புற்றுநோய்

புற்று நோயென வாழ்க்கையைப்
பற்றிக் கொண்டுவிட்டது அறிவு.

மனித இருப்பின் சலிப்பில்
உருவெடுக்கும் மனப்புண்களிலிருந்து
சீழென வடிந்து தாங்கொணா
நாற்றத்துடன் அசுர வேகத்தில்
விரவிக்கொண்டிருக்கிறது
அறிவெனும் நச்சுப்பதார்த்தம்.

ஆதிப்புனிதத்தை அடியோடு
அழித்துவிடும் நோக்கில்
அகப்பட்ட இடங்களிலெல்லாம்
பேரழிவு அறிவுப்பதார்த்தம்
சேமிக்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது.

செறிந்த சுயநலமும் அறிவும்
கலந்தாக்கிய உயிரியல் ஆயுதங்கள்
உட்புகுந்து பிரக்களுகளையெல்லாம்
பீடித்துக்கொண்டு விட்டன.

அறிவும் சுயநலமும் ஆக்கிய
ஆபத்தான கலவையிலிருந்து
தப்பித்துக்கொள்வதற்கு வழியின்றி
அறிவாளிகள் மாற்று மருந்து தேடி
மீண்டும் அறிவையே தேடியலைகிறார்கள்.

அறிவடிமை பீடித்த மானிடத்தின்
அடங்காப் பிணியை அடக்கும்
மூலிகையின் ரகசியத்தை உணர்ந்த
மூத்த விஞ்ஞானி நீட்சேயே,
தூசிகளிலிருந்து மீண்டும்
பிறந்து வா.

கண்டங்கள் அனைத்தும்
வரப்போவது நீதான் என்பதைக்கூட
அறியாது உன்னைத்தான்
காத்துக்கிடக்கின்றன.

பிரபஞ்சத்தைக்
கடவுள் வேடம் போட்ட
பிசாசிடமிருந்து
காப்பாற்ற
உன்னைத்தான்
மானிடம்
காத்திருக்கிறது

வா.

யார் நீ?

உன் இறந்தகாலக் கோட்டைக்குள்
நீ நிரந்தரமாய் ஒளிந்து கிடக்கிறாய்
நிகழ்கால வெள்ளத்தில் மூழ்கி
மூச்சிழந்து போன உன் அடையாளத்தின்
பிணத்திற்குக் கருங்கல்லில்
கல்லறை செதுக்கிக்கொண்டிருக்கிறாய்
துணிவிருந்தால் வெளியே வா
உனக்காக உன் கோட்டை வாசல்வரையும்
வெளிச்சத்தை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்.

இன்றேல் உட்புகும் பாதையை எனக்குக் காட்டு
வெறுங்கையுடனும் வெண்கொடியுடனும்
நான் உள்ளே வரக்காத்திருக்கிறேன்.

பலகாலமாய் உன் படுக்கையைப்
பங்குபோடுபவள் நான்
தூக்கமற்ற இரவுகளில்
என் செவிவழியோரம்
நீ அந்நிய மொழியில் ஆற்றும்
பிதற்றல்களுக்குள் கூட அனுமதியற்று
நான் அந்நியமாகி வெளியே நிற்கிறேன்
அனைத்துக் கதவுகளும் அடைத்துக்
கிடக்கின்றன.

நிகழ்வனவற்றுடன் போராடுவதற்கு
உன் நினைவாயுதங்கள் மட்டும்
போதுமென்று புறமுதுகு காட்டி ஓடி
உன் கோட்டைக்குள் ஒளிந்து
கிடக்கிறாய்.

காரிருள் படர்ந்த ஒரு
பாலைவனப் பாதையில்
மின்கணப்பொழுதில்
வானைக் கிழித்த ஒரு
மின்னலின் ஒளியில் மட்டுமே
உன்னை நான் கண்டேன்
பின் மீண்டும் கவிந்தது இருள்
பிடிவாதமாக நீ ஒளிந்து
கிடக்கும் அமைதியெனும் இருள்.

உன் கோட்டைக்கு நான் பாலைவனம்
எனப் பெயரிடுகிறேன்
உன் இருப்பிற்கு நான் இன்மை
எனப் பெயரிடுகிறேன்.

எதிலும் ஒட்டாது
எவருடனும் கூடாது
எங்கும் இல்லாது
அந்நியத்தை அஞ்சி அஞ்சி
அந்நியமாயே போனவனே.

‘தனியே விடு’ என்றா
கூறுகிறாய்?

நீ
எப்போது எங்கே யாருடன்
கூடியிருந்தாய் என்பதை
மட்டும் சொல்.

அதன்பின் உன்னை
தனியே விட்டு
விடுகிறேன்.

அவ்வளவேதான் 'நான்'

அதன் வலி எனக்கு வலிக்கிறது
அதன் களைப்பு என்னை வருத்துகிறது
அதற்குப் பசிக்கும்போது எனக்குப்
பசிக்கிறது.

அதற்குத் தாகம் வரும்போது
எனக்குத் தெரிகிறது
அதன் சுகிப்புகள் எனக்குச்
சுகிக்கிறது
அதன் சிந்தனை என்னில் நிகழ்கிறது.

அது தூங்கிக் கிடக்கும் பொழுது
எனக்கு அமைதி கிடைக்கிறது.

அது காலமாகி
மீண்டும் வேறு சடமாகி விடும்போது
'நான்' சூனியமாகிவிடும்.

மனிதப் பரிமாணத்தில்
மனித நிபந்தனையில்
மனித மொழியில்
'நான்' என்பது அவ்வளவுதான்.

அதுவே அனைத்தும்
அதுவே நான்
அதுவின்றி என்னை நான்
அறியேன்
அதுவின்றி என்னை நான்
உணரேன்
அதுவின்றி எனக்குப்
புலன்களில்லை

அதுவின்றி எனக்கும்
புத்தியில்லை
அதுவின்றி எனக்குச்
சித்தமில்லை
அதுவே நான்.

அதுதான் என் தசை
என் உடல்
உடல்தான் என்னுயிர்.

சடத்தில் நான்
ஒரு மாயைத் தோற்றம்.

சடம் சத்தியம். சடம் நித்தியம்.

03.08.2005

பொய் கூறி வீழும் பூ

இருப்புகளின் அனுமதி மறுக்கப்பட்ட
சூட்சுமப் பிரதேசங்களுக்குள்ளான
அத்துமீறிய பிரவேசங்களால் புறவிழி
அந்தகம் கண்டது.

யதார்த்தங்கள் பார்வைப்
புலங்களிலிருந்து பிரிந்து பிரயாசையின்றிப்
பிடுங்கியெறிப்பட்டன.

புலன்களின் அதியுன்னதப்
பயன்பாட்டினால் அண்மைகள்
அழித்தொழிக்கப்பட்டன.

அதிதொலைவுகளில்
மிக மிக அதிதொலைவுகளில்
வெளிக்குள் அகப்படாத காலத்திற்கு
வெளியில்
வெளியின் பரிசுத்த இன்மையில்,

அனைத்தையும் அடக்கிய
இருப்பின் பேர் மூல அதி உச்சியிலிருந்து வருவதாகப்
பொய்கூறி வீழ்ந்துகொண்டிருந்தது
ஒரு தாழம் பூ.

கடந்துபோன நாளின் இதழ்
நாட்காட்டியிலிருந்து கழன்று வீழ்வதுபோல்.

09.02.2005

ஆட்காட்டிகளின் தேசத்திற்கு
அழைத்துக் கொண்டு செல்லும்
ஒரு இசையுடனான உரையாடல்களுடன்
கழிந்தது இன்னொரு இரவு
சுகிப்புகளுள் நாம் மரணித்துக்கொண்டோம்
பிரபஞ்சங்களைக் கணப்பொழுதுகட்கு
அழித்துக்கொண்டோம்
ஏதுமில்லாதிருந்து நாமும்
இல்லாதிருந்தோம்.

பின்னர் விழிப்பு உன்னை வினாக்களுள்ளும்
என்னை வெறுமையுள்ளும் பிறிது பிறிதாகச்
சிறைப்பிடித்துக்கொண்டது.

உன் கேள்வித்தீ வேள்விக்குத் தீனூட்ட
என்னிடம் புனைவுகளே கைவசமிருந்தன
இல்லாத என் தேசத்தின் அருவிகளின் ஓரம்
நான் இளமைக்காலத்தில் வாழ்ந்த
மாளிகையின் எழில் பற்றி
வனப்புறைந்து பசுமை படர்ந்து
மயிலகவும் என் தோட்டங்களில்
மலர்ந்திருந்த பூக்கள் பற்றி
உயரச் சுவரில்பொருத்திய
அலுமாரிகளில் நிறைந்து
வழிந்த எண்ணிக்கையற்ற
நூல்கள் கொண்ட என்
பிரத்தியேக நூலகம் பற்றி
எப்போதுமே இல்லாதிருந்த
இன்னமும் எதையெதைப்பற்றி
எல்லாமும் நான் புனைந்து
கொண்டேயிருந்தேன்.

இவ்வாறுதான்
 பட்டிப்பூக்கள் பற்றியதும்
 எருக்கம் இலைகள் பற்றியதும்
 மேலட்டை கிழிந்து
 கறையான் அரித்துப்போட்ட என்
 'ஊருக்கு நூறுபேர்' பற்றியதுமான
 இரகசியங்களை நான்
 எனக்காக மட்டும்
 சேமித்துக் கொண்டேன்.

உன் அந்நிய உடலில் அடைக்கலம்
 புகுந்து வேர்கொண்ட என் வெறுமை
 உனக்காகாதெனவே புனைவு பகன்றேன்.

ஆதவன் மேவும் அதிகாலைக்கூடக்
 கருகி மலர்கையில்
 கால நார் எடுத்து நான் கட்டிய
 இந்த மாலையிலும் வீசும்
 மரண வாடையை உனக்குத்
 தவிர்ப்பதற்காவே நான் தனித்திருக்கிறேன்.

வழித்துணைக்கு வந்தவளே
 காணாமற் போன என்னைத்
 தேடிக்கொண்டிருக்கும் நான்
 எவ்வாறு உனக்குத் துணைவர முடியும்?

தன்னந்தனியாகவும்
 சமாந்தரமாகவும் பயணிப்போம்
 யாருக்கும் யாரும் துணையின்றி.

கனவுகளைத் தேடி

இன்று உறங்குவதற்காக
 தூக்க மாத்திரையைப் போன்ற ஒரு
 கனவு வேண்டும்.

கைவசம் இருந்த கனவுகள்
 எல்லாவற்றையும் இரக்கமின்றி
 அடித்துக் கலைத்தபின்தான்
 எனக்குத் தெரிந்தது கனவுகளின்
 அருமை.

என் வக்கிர வதைகளைத் தாங்காது
 எனை விட்டுவிட்டு ஓடிய என் கனவுகள்
 மீண்டும் ஒருவேளை என்னிடம்
 மீண்டு வருமோ எனும்
 ஒரு கனவுகூட என்னிடம் இல்லை.

உறங்குவதற்குத் தூக்கமாத்திரை
 போலொரு கனவு வேண்டும்
 உண்ணிகள்போல் ஓட்டி என் ஆத்ம
 உதிரத்தை உறிஞ்சி வாழ்ந்த கனவுகளை
 உதறியெறிந்த பின் நான் இப்போ
 கனவுகளுக்காய் அலைகிறேன்.

என்னருகில் நின்று கொடி பிடித்து
 எனக்காக வாழ்க்கையுடன் போராடத் துணிந்த
 கனவுப்படைகளுக்கு நான் தீனி போடத்
 தீர்க்கமாக மறுத்ததால்
 அவை கலைந்து போன பின்
 கொடிகளையும் எரித்து
 ஆயுதங்களையும் கறைபடியக் கைவிட்டபின்னர்

இன்று தூங்குவதற்காகத் துணைக்கு மட்டும்
 தூக்கமாத்திரை போலொரு கனவு தேடி அலைகிறேன்.

08.06.2004

நீ அழகானவள்.
அபத்தங்களிடமிருந்து தப்பியோடி
நான் உன் போதையூட்டும் தெருக்களில்
அலைந்து திரிகிறேன்.

வாசிப்பதற்கு எவ்விதக் கருவியும் இல்லாமல்
என் மன மடிப்புகளில்
கிறுக்கி வைத்திருக்கும்
சோக இசைக்குறியீடாய்
நீ பதிந்துகிடக்கிறாய்.

சிலவேளைகளில் நீ
சூனியக்காரியைப் போல்
வெருட்டுகிறாய்
சிலவேளைகளில் நீ
காதலிபோல்
ஊமையாகப் பேசி
மருட்டுகிறாய்.

உன் மாளிகையில் உள்ள
படுக்கைகளில் மட்டுமே
தூக்கம் தூய்மையானதென்கிறாய்
கனவுகள் வழிந்து அசுத்தப்படாத
தலையணைகளே உன் கட்டில்களை
அலங்கரிப்பதாகக் கூறுகிறாய்.

உன் மாளிகைகளின்
சாளரங்களிலிருந்து பார்த்தால்
சூரிய உதயமும் அஸ்தமனமும்
ஒரே நேரத்தில் தெரியுமென்கிறாய்
உன் தலைவாசலைக் கடந்து
உள்ளே வந்துவிட்டால்
காலம் அழியுமென்கிறாய்.

இல்லாத தன் வீட்டின் முன்னால்
மனித மனம் போட்டிருக்கும்
வெறும் கோலமே அதுவென்கிறாய்

கதவைத்திறந்து வாயிலில் நின்று
கண் சிமிட்டி அழைக்கிறாய்.

அழகான உன் மாளிகையின்
பின்னாலுள்ள இருள்
மயக்கம் தரும்
உன் புன்னகையையும் மீறி
அச்சுறுத்துகிறது
நானோ முகவரி இழந்தவன்
வீடின்றி அலைபவன்
அந்நியன்.

சுமக்கவோ இறக்கிவைக்கவோ முடியாத
எனது இரகசியங்களை
ஒன்றுவிடாமல் கூறிமுடிப்பதற்கு
உன்னைத்தான் நான் தேர்ந்திருக்கிறேன்
அதனால்தான் உன் மாளிகையின்
முன்னால் தினமும் பயணம்
செய்கிறேன்
உன்னைப் பார்க்காமலே
போவதுபோல் பாசாங்கு செய்கிறேன்.

நீயோ தினமும் உன்வாசலில்
புன்னகைத்து நிற்கிறாய்
கதவைத்திறந்து வாயிலில் நின்று
கண் சிமிட்டி அழைக்கிறாய்.

நானோ வீடின்றிப் பயணிக்கும் அந்நியன்.

உன்னைப் பார்க்காமலே
போவதுபோல் இன்னமும்
எத்தனை நாட்களுக்கு நான்
பயணிக்கப் போகிறேன்?

நான் உன்னை நேசிக்கிறேன்
உன் மானிகையிலிருந்து புறப்பட்டுவரும்
நறுமணம் எனக்குப்
போதையூட்டிக்கொண்டேயிருக்கிறது.

ஒவ்வொருவரையும்
அவரவர் புறப்பட்ட இடத்திற்கு
உன்னால் மட்டுமே அழைத்துச் செல்ல முடியும்
என்னை மறந்து நாளையோ மறுநாளோ
நான் நுழைவேன் உன் வாசலுக்குள்.

அழைத்துச் செல் என்னை
நான் புறப்பட்ட இடத்திற்கு.

ஓவியம்

ஆனா வான நிறம்
ஆவன்னா கடல் நிறம்
ஈனா காவி நிறம்
ஈயன்னா பழுப்பு நிறம்
ஊனா தீயின் நிறம்
ஊவன்னா சாம்பல் நிறம்
ஏனா பாசி நிறம்
ஏயன்னா இலை நிறம்
ஓனா குருதி நிறம்
ஓவன்னா தசை நிறம்
ஐயன்னா எலும்பு நிறம்
அடுத்ததற்கு வெறுமை நிறம்.

சூனியத்தைச் சுவாசித்து
மாயைகளைப் புசித்து
ஆசைகளைப் புணர்ந்து
அலைகின்ற பயணத்தில்
மனவெளியில் விரவி
கணங்களில் மாறுகின்ற
வர்ணங்கள் மெய்யெழுத்துகள்.

இடங்களெல்லாம் மனத்தின் நிறம்
காலமெப்போதும் கறுப்பு நிறம்.

சிலைகளுக்குச் சிரிக்கத்தெரியாதென்றும்
பறவைகள் சிந்திப்பதில்லையென்றும்
மண்புழுக்கள் பாடுவதில்லையென்றும்
மரணங்கள் வெல்லப்படமுடியாதவையென்றும்
ஓவியம் வரைந்து தா

கவிஞனே.

காண வல்லாயோ?

நீ இக்கணத்தில்
ஒரு ஆற்றங்கரையிலோ அன்றில்
ஒரு கடற்கரையிலோ
உலாவிக் கொண்டிருக்கிறாயென
நான் கனவு கண்டுகொண்டிருக்கிறேன்.

மிருதுவான ஒரு மணந்தரையில்
உன் வெறும் பாதங்கள் நடந்துகொண்டிருப்பதாகவும்
நான் உன்னை எண்ணிக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறேனென
நீ கனவு கண்டவாறே
நிர்மலமான ஆகாயத்தையும் அடிவானத்தையும்
மோகப்போதையுடன் பார்த்து முறுவலிப்பதாகவும்
என் கனவுகள் விரிந்தவண்ணமுள்ளன.

நிறமிழந்து பெயர்களையிழந்து வயதிழந்து
வடிவிழந்து இருத்தலையும் இழந்து
நித்தியமானவளாகவும் முழுமையானவளாகவும்
ஆகிவிட்ட என் காதலியே!

காதலிப்போர் அனைவரினதும் காதலில்
பதுங்கிக் கிடக்கும் என்னுடையதும் உன்னுடையதும்
தனிப்பட்டதுமான பிரத்தியேகக் காதலை
நீயும் காண வல்லாயோ?

28.05.2004

தீதோ நீ, சொல் தீயே?

உயிரிலிட்ட தீயால் வந்து
ஒரு கண ஒளியில் வாழ்ந்து
உடலிலிட்ட தீயால் வெந்து

தீயே
தீராப் பசிகொண்ட தீயே
நின்னால் வந்து
ஒரு கணம் நிலைக்கையில்
நடந்தவை கடந்தவையே
நினைவிலே இருப்பதும்
நீ எழுதிய சிறுகதையே

பன்னிரண்டு வயதெனக்கப்போ.

காய்ந்துலர்ந்த மரத்துண்டுகளை
அழகாய் நேர்த்தியாய் அடுக்கி
அலங்காரங்களை அகற்றிய பின்
'அதை' அங்கு பவுத்திரமாய் வைத்தனர்.

பக்கத்திலேயே தறித்த பச்சைப்பூவரசங்குத்தி
அதன் நெஞ்சில் நிதானமாக வைக்கப்பட்டது.

என் தோளில் குடமிருந்தது.

முதலாவது கொத்தில் ஆணவம் பீறி வெளியேற
மூன்றாவது கொத்தில் மாயையும் வெறுமையாக
குடமுடைந்தது
பின் கொள்ளி வந்தது.

குடமுடைந்து குருதிக்குள் தொடங்கிய வரலாறு
குடமுடைந்தே சூனியமானது
காமத்தீ மூண்டு பெற்ற கணப்பொழுதுச்
சுதந்திரத்தில் சிறையுண்ட ஆத்மா
கடைசித்தீ மூண்டு விடுதலையாகியது.

ஆதாமுக்கும் ஏவாளுக்கும் அடிவயிற்றில்
மூண்ட தெய்வீகத் தீ சேதன இரசாயனத்தில்
சிறைப்பட்டுக்கிடந்த மூலகங்களை
பௌதீக விதிகளால் விடுவித்தது.

சாம்பல் பூசிய இருப்பின் சரித்திரம்
'நான்'களை அழித்துச் சலிப்பற்றுச் சதிராடியது.

அடிவயிறெங்கும் பற்றியெரியும் ஆதித்தீயே,
அந்தநாளில் உனை மூட்டினேன்
என் தந்தையினுடலில்
இந்நாள் நீ என் உயிரில் மூட்டிய தீயில்
நான் தந்தையானேன்.

தீயே தெய்வீகத் தீயே!
தீது நீயெனச் சொல்வோர்
தெரிவரோ ஒரு நாள் விடுதலையை.

03.12.2004

✽

நாளையின் நேற்றைநாள்

நேற்றும் அதற்கு முந்தைய நாளும்
அதற்கு முந்தைய நாளும்...
உங்களுடன்தான் நான் நின்றுருந்தேன்.

நேற்றும் அதற்கு முந்தைய நாளும்
அதற்கு முந்தைய நாளும்...
உங்கள் ஒவ்வொருவருடனும் எத்தனை அற்புதமான
கணங்களை நான் களித்தேன்.

நேற்றும் அதற்கு முந்தைய நாளும்
அதற்கு முந்தைய நாளும்...
நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் நானாகி
நாமெல்லாம் எத்தனை ஆனந்தமாகவிருந்தோம்.

நேற்றும் அதற்கு முந்தைய நாளும்
அதற்கு முந்தைய நாளும்...
உங்களது 'நான்'களெல்லாம் என்னுடைய
நானுடன் கலந்தபோது
நாம் யாருமே இல்லாதிருந்ததை
நாம் அக்கணங்களிலேயே அறிந்திருந்தோம்.

நேற்றும் அதற்கு முந்தைய நாளும்
அதற்கு முந்தைய நாளும்...
நாம் இல்லாதிருந்தலினால் கொண்ட
இன்புணர்வு மட்டும் இருந்ததற்கான
தடயங்களாய் எங்களது பிரக்களுகளில்
இன்னமும் முகில்களாய் அலைகின்றன.

நேற்றும் அதற்கு முந்தைய நாளும்
அதற்கு முந்தைய நாளும்...
நாம் ஒரே வீணையின் பல நரம்புகளாய் அதிர்ந்து
உருவாகிய இசையின் அலைகள்
பிரபஞ்சம் எங்கிலும் பதிந்துபோயின.

நாளையதும் அடுத்து வரும் நாட்களினதும்
நேற்றைய நாளும் அதற்கு முந்தைய நாளும்
அதற்கு முந்தைய நாளும்
நாம் வாழ்ந்து சுகித்ததை மட்டும்
எமது 'நான்'களின்
சாட்சியங்களாகக் கொள்வோம்.

26.11.2003

✽

தரகர்கள் வேண்டாத என் கடவுள்கள்

நான் ஒரு நாஸ்திகனாயிருந்தேன்
இதுவரையும் கண்ட கடவுளரையெல்லாம்
நான் நம்ப மறுத்தேன்.

தரகர்கள் இல்லாமல்
தன்னை வெளிப்படுத்தும் விருப்பள்ள
ஒரு கடவுள் என் வழியில்
ஒரு நாள் அகப்படுவான் எனும்
நம்பிக்கை என்னிடம் இதுவரையும் இருந்தது.

எந்தக் கடவுளும் இதுவரையும்
எனக்கு எந்த வாக்குறுதியையும் வழங்கவில்லை
கடவுளரின் எந்தத் தரகர்களின் கூற்றுகளிலும்
என் அபத்த நிலையிலிருந்து வெளியேறுவதற்கான
அவசரக் கதவுகள் பற்றி அறிவிக்கப்படவில்லை.

சிந்தனைச் சகதிக்குள் நின்று சதிராடிப்பெற்ற
என் தீர்மானங்களிலெல்லாம் சேறு படிந்து
உலர்ந்து உதிர்ந்து உருவழிந்து போயின.

மண் சோறு கறி சமைத்துப்
பூவரசமிலையில் பரிமாறிப்
பசியாறுவதுபோல்
வழிபாட்டு அபத்தங்களிடமிருந்து தப்பிவிட
மேற்கொண்ட பிரயத்தனங்கள்
முடிவில் கடவுளரைப் படைக்கும்
கலையை எனக்குக் கற்பித்தன.

கடவுளரைப் படைப்பதும்
கடவுளரைக் காப்பதுவும்
கடவுளரை அழிப்பதுவும்
மீண்டும் மீண்டும் ஆரம்பிப்பதுமாய்
இப்போது நான் கூத்தாடுகிறேன்.

நேற்றைய முன்தினம்
ஒரு கடவுளைப் படைத்தேன்.

பசியென்றான், பசியென்றேன்
தாகமென்றான், குடியென்றேன்
கலவியென்றான், சுகியென்றேன்
சலிப்பென்றான், கல்லென்றேன்
மீண்டும் சலிப்பென்றான், கொல் என்றேன்
மீண்டும் சலிப்பென்றான், மீண்டும் கொல் என்றேன்
கொன்று கொண்டேயிருந்தான்.

அபத்தமென அலறினான்
அழித்துவிடு என இறைஞ்சினான்.

சிரித்தேன்
கடவுளைப்போல் சிரித்தேன்
கதறினான்
காலில் வீழ்ந்தான்
மிதித்தேன்
பின் சிரித்தேன்.

நாளையே இக்கடவுளை அழித்து
நாளை மறுநாள் இன்னொரு கடவுளைப்
படைப்பேன்.

கோமாளி மனிதர்களைப் படைத்த
கடவுளரின் கோமாளித் தனங்களையெல்லாம்
கோவில்களிலிருந்து விரட்டிக்கலைக்க
தினமும் ஒரு கடவுளைப் படைத்தினிமேல்
தினமும் ஒரு கடவுளை அழிப்பேன்.

ஒரு நாள் வாழ்வு போதாதா கடவுளுக்கு?

இல்லாமலிருத்தல்

நீ உன்னில் இல்லை
என்னில் இல்லை நான்.

கயவன் ஒருவன்
கற்பனை மீறி
உளி எடுத்ததால்
நீ அழிந்து
சிலையானாய்
காலத்துள் வீழ்ந்தாய்.

மலைச்சாரலில்
பாறையாய்ப் படர்ந்திருந்த
நீ இப்போ வீதியொன்றில்
வேடிக்கைப் பயணிகளுக்கு
விருந்தாகிறாய்.

அசையாமையையும்
மௌனத்தையும் மலையிடமிருந்து
பெற்று வந்தவளே,

என் அலைதலையும்
அலறலையும் நான்
எங்கிருந்து பெற்றேன்
எனவா வினாவுகிறாய்?

அசையமுடிந்தால்
காலத்தைப் பின்னோக்கி
உன்னால் கடக்க
முடிந்தால்
என்னுடன்வா.

என் முன்னையநாள் குடிசைக்குள்
அணையும் நிலையில்
இன்னமும் சுடர்விட்டுக் கொண்டிருக்கும்
ஒரு கைவிளக்கின் முன்னிருந்து
உரையாடுவோம்.

இல்லாமல் இருப்பதுபற்றியும்
இருந்தே இல்லாதிருப்பது பற்றியும்
என் முன்னைய நாள்
குடிசைக்குள் இருந்து
உரையாடுவோம்.

உன்னில் நீ இருப்பதாகவும்
என்னில் நானிருப்பதாகவும்
பாசாங்கு செய்தவாறே.

20.10.2005

✽

இலக்கியம்

என் கருப்பையில் தரித்த
எந்தக் குழந்தையும்
பிறப்பெடுத்ததில்லை
ஜனனத்தைப் பிடிவாதமாய்
மறுத்தது என் உடல்
ஆனாலும் ஒரு குழந்தைக்காய்
தவித்தது என் தாய்மை.

தத்தெடுத்துப் பாசம் வைத்த
பின்னர்தான் தெரிந்தது
என் குழந்தை முகமுடியணிந்திருக்கும்
விடயம்.

மிடுக்கான அழகான ஆண்குழந்தை.

வளர்ந்து வரும் வேளையில்
ஒவ்வொரு தடவையும்
அவன் எனக்குப் பொய்சொன்னான்
பொய்யைத் தவிர வேறெதையும்
எனக்கு அவன் சொன்னதாக
ஞாபகமில்லை.

பொய் கூறுவது இப்போ
அவனுக்குக் கலையாகிவிட்டது
இப்பொழுதெல்லாம் திருடவும்
ஆரம்பித்து விட்டான்.

பொய்கூறவும் திருடவுமே தெரிந்த
முகமுடியணிந்த என் வளர்ப்புப் பிள்ளைக்கு
இலக்கியம் என்று
பெயரிட்டிருக்கிறேன்.

✽

ஓத்த கருத்து

அவசரம் கூடாது
அவற்றைத் திடீரென அணுகவும் கூடாது
பொருத்தமான பொழுதுவரையும்
பொறுத்திருத்தல் அவசியம்.

போதிய இடைவெளியைப் பேணிக்கோண்டே
முதலில் அவற்றைச் சுற்றி வரவேண்டும்
உங்களைக் கண்டு அவை
அச்சம் கொள்ளவில்லை என்பதைத்
தெளிவாக உறுதி செய்த பின்னர்
ஒரு பூனையைப் போல் மெதுவாக
அவற்றை அண்மித்தல் அவசியம்.

அடுத்து அவற்றின் முன்னால்
சிரித்தல் வேண்டும்
உங்களது நோக்கங்கள் எவையும்
அவற்றிற்குப் புலப்படாதவாறு
அப்பாவித்தனமாகச் சிரித்தல் அவசியம்.

பின்னர் அவை தம்முள்
பேசிக் கொள்ளும் விடயங்களுக்குச்
செவிசாய்க்காதிருக்கவும்
பழகிக்கொள்ள வேண்டும்.

அதன் பின்னர் அவை சுதாகரிப்பின்றி
தமக்கிடையிலுள்ள சச்சரவுகளைச்
சத்தமிட்டு வெளிப்படுத்த ஆரம்பிக்கும்
பாராமுகமாக இருப்பது போல்
தொடர்ந்து பாசாங்கு செய்தல் அவசியம்.

ஓத்தகருத்துச் சொற்களிடமுள்ள
ஓவ்வாமைகளை இவ்வாறுதான்
ஓட்டுக்கேட்க முடியும்.

எல்லாமே தயாராகிவிட்டது

எல்லாமே தயாராகிவிட்டது
யாராலும் அதை இனித் தவிர்க்கமுடியாது
அது எப்போதும் ஆரம்பிக்கலாம்
உத்துக்களும் துத்திகளும்*
தயாராகிவிட்டார்கள்.

நீண்ட காலமாகச் சலிப்பான
செய்திகளையே எழுதிக்கொண்டிருக்கும்
பத்திரிகைகளும் பொறுமையிழந்துவிட்டன
எத்தனை நாட்களுக்குத்தான்
இன்றோ நாளையோ நடக்கப்போகிறது
என்று எழுதிக்கொண்டிருப்பது
அது நடக்கத்தான் போகிறது
இன்றோ நாளையோ நடக்கத்தான் போகிறது.

எரிதழலில் ஊற்றுவதற்கு எண்ணெய்ப்
போத்தல்களும் வெளி நாடுகளிலிருந்து
இறக்குமதி செய்யப்பட்டு விட்டன.

பாடை வியாபாரிகளுக்குப் பலனளிக்காத பிணங்கள்
பசிகொண்ட நாய்களுக்காக மட்டும் வீதிகளில்
அழுகப்போகும் நாட்கள் வரப்போகின்றன.

ஏதாவது ஒரு வீட்டில் யாராவது ஒருவர் வசித்து
ஒரு துண்டு பாணும் ஒரு முடறு தண்ணீரும்
தரமாட்டார்களா என ஏங்கித் தாய் தந்தையரின்
பிணங்களைக் கடந்து தடுக்கி விழுந்து
எழுந்து சென்று சில குழந்தைகள்
ஓவ்வொரு கதவாய் மாறி மாறித்
தட்டப்போகிறார்கள்.

* றுவண்டாவில் நடைபெற்ற இனப்படுகொலையின் போது துத்தி இனத்தவர்கள்
உத்து இனத்தவரால் பல்லாயிரக்கணக்கில் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

வடக்குத் தெற்கென இல்லாது
 திசையெங்கும் புகைந்துகொண்டிருக்கும்
 வேளையில்
 வெள்ளைக் கடதாசிகள் வெளிநாடுகளிலிருந்து
 கொண்டு வரப்படும்
 அதில் யுத்த நிறுத்தங்களும் ஒப்பந்தங்களும்
 கைச்சாத்திடப்படும்.

உத்துக்களும் துத்திகளும்
 மீண்டும் கூடி நின்று துயரைப்
 பகிர்வார்கள்.

இத்தனையையும் கொடுத்தா
 இவ்வளவைக் கற்றோம்?
 இத்தனையையும் கொடுத்தா
 இவ்வளவும் பெற்றோம்?
 என இறுதியில் உத்துக்களும் துத்திகளும்
 உரக்கக் கூறிக் கண்ணீர் வடிப்பார்கள்.

நியாயங்கள் எல்லாம் நியாயங்களே என்றும்
 அநியாயங்கள் எல்லாம் அநியாயங்களே என்றும்
 அவர்கள் இறுதியில்
 ஒருமித்த குரலில் உரத்துக் கூறுவார்கள்.

பிடிவாதங்கள் அனைத்தும்
 குண்டுகளால் தகர்க்கப்பட்டபின்
 அம்மிகள் அனைத்தும்
 அழிவுகளால் நகர்த்தப்பட்டபின்
 மீண்டும் எல்லோரும் மனிதர்களாவதற்கிடையில்
 பலதடவைகள் பூமி சுழன்றுவிடும்.

இந்தப்பூமியில்
 தொடங்கியவை
 வேறுவிதமாய்
 முடிந்ததில்லை.

25.05.2004

வேரெரிப்பு

உங்களுக்கு நான் உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன்
 அந்த மரத்தில் பட்ட கிளைகளும் பல இருக்கின்றன
 ஆனாலும் அங்கு பல குருவிகள் இருந்து பாடுகின்றன
 வாடிய கிளைகளிலும் கூடச் சிறகுடைந்த
 வெண் புறாக்கள் ஓடி ஒதுங்கி உயிர்வாழ்கின்றன.

உங்களுக்கு நான் உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன்
 குருவிச்சை பற்றிப் பல கிளைகள்
 கோலத்தை மாற்றிக் கொடுங்களும் செய்கின்றன
 ஆனாலும் கூடிப்பெருகி குழாமமைத்து பல கிளைகளில்
 நல்லுயிர்கள் இன்னமும் நலன்புரிய வாழ்கின்றன.

உங்களுக்கு நான் உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன்
 அவ்விருட்சத்தின் நிழலில் ஆயிரமாயிரம் உயிர்கள்
 இன்னமும் அச்சமேதுமின்றி ஒதுங்கியிருக்கின்றன
 வானத்தில் வட்டமிடும் வல்லூறுகளிடமிருந்து
 தமைக் காக்க பல குஞ்சுகள் இம்மரத்தில்தான் இருக்கின்றன.

உங்களுக்கு நான் உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன்
 இலையுதிர்ந்த காலத்தில்கூட இங்கு இம்மரமே
 இருப்பிடமாய் பல்லுயிர்க்குப் பயனாகிறது.
 தம்முயிரை நல்கிப் பிற உயிரைக் காக்கும்
 புனிதங்கள் இம்மரத்தின் கிளையெங்கும் உண்டு.

நான் இதை உங்களுக்குப் பொய்யாகச் சொல்லவில்லை
 இன்று, உச்சிக் கிளையிலொரு ஊர்கொல்லி
 உலாவுதென்று கூறி
 இம்மரத்து வேருக்கு வையென்றான் தீயை
 கிளையைவிட்டு வளையைவிட்டுத் தூரத்தே போன ஒருவன்.

09.08.2003

உலகம் உனக்காக

முன்னரெல்லாம் உன் மாயைகளுக்குள்
துவண்டு நீ மயங்கியிருந்த காலம்
யதார்த்தங்களும்
நடைமுறைக்கு ஒத்துவருபவை எனும்
எதிர்காலத் திட்டங்களுமாய்
நீ சுறுசுறுப்பாய் அசைந்துகொண்டிருந்த
காலமது
கடலுக்குள் சரிந்துபோன சூரியனைக்
கவிதையால் கட்டியிழுத்து
இரவைப் பகலாக்கும்
எண்ணமும் கொண்டிருந்தாய்.

பின்னொருநாள் உன்னை ஆற்றங்கரையில்
சந்தித்தபோதுதான் அறிந்துகொண்டேன்.

நீ முன்னைய மாயைகளையெல்லாம் விற்று
மாற்றீடாய் மதுப்புட்டிகளை
வாங்கிவிட்டிருந்தாய்
மலரவும் ஆரம்பித்திருந்தாய்
நீர்த்திவலைகளில் நீந்திய நிலவொளி
உன் விழிகளில் புகுந்து
சூரியனாய்ப் பரிணமித்தது.

நீ முகிழ்த்து மொட்டுவிட்டு
மலர் சொரியத் தொடங்கினாய்
இப்போதெல்லாம்
உண்மைப் பூக்கள் உன் மொழிகளின்
கிளைகளில் ஊஞ்சலாடுகிறது.

முழுவதும் மொட்டுவிடுவதும்
மலர்வதும் போதுமென்றா எண்ணினாய்?

கவிஞனே

பழுத்துப் பற்றறுத்து அழுகிவிழு
அப்போ உலகம் உனக்காகிவிடும்

13.06.2003

கஞ்சாவிற்சூப்பின்

முதலிலேயே முப்பது
ஈரோக்களைத் தன்னிடம்
தரும்படி கேட்டாள்
அதையடுத்து கரிய ஆடைகளைத் தந்து
அணியும்படி கேட்டுக்கொண்டாள்
இதோ பறவைகள் உண்பதற்காகப்
படைக்கப்பட்ட சோற்றுப்பருக்கைகள்
உண்ணென்றாள்
பின் பூமியைத் தட்டையாக்கு என்றும்
காலத்தை வட்டமாக்கு என்றும்
கட்டளையிட்டாள்.

யாரோ சுற்றிப்போட்டுவிட்ட
நூற்பந்தைப்போல் கிடந்த
கால உருண்டை குலைய ஆரம்பமாகியது.

நூல் குலைந்து செல்லும் வேகத்தில்
அவள் அவற்றை நெய்துகொண்டேயிருந்தாள்
அவளின் கைத்தறியிலிருந்து வடிவம் பெற்று
புத்தம்புதிய சித்திரங்களுடன் சேலைகள்
புறப்பட்டன.

அங்கு 'பட்டம் இழந்த கயிறுபோல்
பரிதவிக்க விட்டாயே அம்மா' என பாப்பா அக்கா
எழுதி வைத்த நாளேட்டுக் குறிப்பிருந்தது.

சிலுந்தாய் குளத்தில் மாரிக்காலமொன்றில்
மூழ்கி மூச்சடங்கி மரித்த மங்களம்
தோய்த்துப் போடமுடியாது போன
அழுக்காடைகளிருந்தன.

மிளகாய்த் தோட்டத்தில் கிருமி நாசினியைப்
பருகிக்கொண்டு உயிரை மாய்த்துக்கொண்ட
சுப்பிரமணியத்தின் மண்வெட்டி இருந்தது.

யாருமற்றவனாய் இறந்துபோன
நாலாங்குறுக்குத் தெருவில்
மூட்டைதூக்கிய வடக்கத்தையான்
உத்தாண்டுக்கிழவனின்
தொழிலாளர் பாதுகாப்புச்
சேமிப்புப் பணம் இருந்தது.

எழுபத்தோராம் ஆண்டு காணாமற்போன
எழுத்தாளன் லூசுக்கிரிவாசனின் தாய்
அப்பம் சுட்டுவிற்கும் பாக்கியம்
ஓட்டாண்டியாய் உலகைவிட்டுப்போனபின்
ஆமிக்காரனால் சுடப்பட்ட
அவள் நாயின் சடலம் கிடந்தது.

அம்மா தற்கொலை செய்து இறந்து
அவள் சுடலைக்குக் கொண்டு சென்று
எரிக்கப்பட்டபின்னும்
மரத்திலிருந்த அவளின் சுருக்குக் கயிறு
இன்னமும் அசுற்றப்படாமலேயிருந்தது.

நெசவுக்காரியின் சேலைகளின்
நீளங்கள் முடிவற்று விரிந்துகொண்டேயிருந்தன
காலத்தைவிட வேகமாக
அவள் தன் கைத்தறியில் சேலை நெய்தாள்
உலகம் மேலும் மேலும் தட்டையாகிக் கொண்டே போனது
தட்டையாகிய உலகம் முழுவதையும்
அவள் சேலைகள் மூடிக்கொண்டே சென்றன
எனக்கு மூச்சடைத்துக்கொண்டு சென்றது.

நான் மண்டையுடைந்து தெருவில்
மயங்கிக் கிடந்தேன் என
மறுநாட்காலை மருத்துவத் தாதி கூறினாள்.

✽

இறுதிப் பதில்

1.

இப்போது
நான் இங்கில்லை
உங்களது
தொலைபேசி
இலக்கத்தையும்
பெயரையும்
பதிவு செய்யுங்கள்
விரைவில்
உங்களுடன்
தொடர்பு
கொள்வேன்.

2.

அளவுக்கதிகமான
செய்திகள்
பதியப்பட்டுவிட்டதால்
தங்களது செய்தியைப்
பதியச் செய்ய
முடியாதுள்ளது
காலந்தாழ்த்தி
அழைப்பு விடுங்கள்.

3.

இந்த இலக்கம்
தற்போது உபயோகத்தில்
இல்லை என்பதை
வருத்தத்துடன்
தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

கறுப்புப் பெட்டிகள் பற்றி

எனக்குத் தெரியும்
யாரும் எதிர்பாராத
ஒரு கணத்தில்
எந்த றாடாருக்கும்
அகப்படாத
ஒரு புனைவு வெளியில்
நான் உடைந்து
நொறுங்கி
வீழ்ந்த பின்னர்
நீங்கள்
எல்லோருமாகச்
சேர்ந்து
எனது
கறுப்புப்
பெட்டிகளைத்
தேடுவீர்கள்.

அராலி
வெளியின்
தாழம்பூப்
பற்றைக்குள்
அவற்றை நான்
கழற்றி எறிந்து
பலவருடங்களாகி
விட்டன என்பதை
இப்போதே
சொல்லி விடுகிறேன்.

நேரத்தை
விரயம் செய்யாது
பாதையைப் பார்த்துப்
பயணத்தைத்
தொடருங்கள்.

பரம்பரைகளின் உயிரியல் ஞாபகங்களைப்
பதிந்து காவிச் செல்லும் 'நான்' எனும் தனிமம்
தன்னைப் புனரமைத்து முன்னனுப்பும்
முனைப்பில்...

மரபணுப் பரம்பலை மட்டுமே இரகசிய
இலக்காய்க் கொண்டலையும் உயிர்களின் இருப்புகளில்
இருப்புகளின் தொடர்ச்சியில் இருப்பதைக்
காணவேண்டியொரு யாகம் மட்டுமாய்...

ஒரு கணமுதிரும் தீவிர விழிப்பில்
ஓடாதிருக்கும் காலத்துள் நித்தியம் காணும்
உள்விழிகள் அகல விரிந்து கண்டதைக் கூற
அலறலை மட்டுமே மொழியாய்த் தேடும் அவலத்தில்...

புயலெழுந்தார்ப்பரித்து ஆசைகளின் வேர்களை
அறுத்தெறிந்து மரத்தைச் சாய்த்து மண்ணில்வீழ்த்த
வேறுந்து வெந்த நம்பிக்கைகளின்
அடித்தளத்தில் அனைத்தும் மாயையாக...

கரைத்துக் கரைத்து எனை மீண்டும்
அந்த மூல வஸ்துவிடம் கையளிக்க வேண்டும்
எனும் உன் விளையாட்டில் இத்தனை தாமதமேன்
காலமே, காலமே, காலமே!

24.03.2004

1. வாற்பேத்தை - வளர்ச்சியின் முதல் நிலையில்
காணப்படும் தவளை
2. கதியால்கள் - வேலிபோட உதவும் மரங்கள்
3. பற்றை - புதர்
4. தெவட்டி - திகட்டி
5. கதிரை - நாற்காலி
6. பாண் - ரொட்டி